

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✿ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Οδός Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7. ✿

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 15.

'Αθήναι, 11 Ἰουνίου 1901.

'Εκδίδεται τὴν 1, 11 καὶ 21 ἐκάστου μηνός

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λήθης Δάκρυα. (4 Ποιήματα Ι. Π. Ἰωαννίδου).— 'Ακούσιος ἥρωας. (Διήγημα ὑπὸ Σ. Χρονοπούλου).— Ἡ Μάρω καὶ ὁ Γιάννος, (Ἑπειρωτικὸν παραμῦθον ὑπὸ Χ. Χρηστοθασίλη).— Ποιήματα (ὑπὸ Θάνου, Ε. Δ. Κορωνιάδου, Ν. Ι. Βάγια καὶ Λ.).— 'Ακουσία ἀπαθανάτισις ἥρωος, (εὐθυμογράφημα, ὑπὸ Ε. Σ. Σ.).— Ζήτημα Καλῆς Συμπεριφορᾶς, (ἐρώτησις πρὸς πάντας τοὺς ἀναγνώστας).— Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία, (Ποίημα Ἀχ. Παράσχου).— Μνημόσυνον Ἐφεδρῶν ἀξιωματικῶν.— Ἡ Καραμπόλα εἰς 30 μαθήματα (Μάθημα ΙΖ').— Μυστικὴ Γλώσσα, (Ποίημα Β. Μεντσελίδου).— Κύριος καὶ Δούλος, (μυθιστόρημα Λέοντος Τολστόη).— Μία Συμβουλή.— Ἀπαντήσεις εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 7 Μαντείαν.— Εἰδήσεις.— Τὸ Βιβλίον τοῦ Βίου.— Ἀλληλογραφία, κλπ.

ΕΙΚΟΝΕΣ : Τὸ Βασιλικὸν ζεῦγος τῆς Σερβίας.— Μία σελὶς γελοιογραφιῶν (6 εἰκόνες).— Ἡ ἐν Ἀθῶναις συνέντευξις. (δισέλιδος εἰκὼν τῆς ἐπαύλειος Ἀντζιολίνα).— Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία, (Μουσικὴ Σπ. Καίσαρη). κλπ.

Αἱ ΑΑ. ΜΜ. Οἱ Βασιλεῖς τῆς Σερβίας
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΓΑ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἔτησ. Δρ. 15— Ἐξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ Ἔτησ. Γρ. Δ. 60 Ἐξάμην. Γρ. Δ. 32
ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡ. « Φρ. Χ. 15— « Φρ. Χ. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ῥούβλια 6 — « Ρούβλια 3 50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Διὰ τὰς εἰς τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» καταχωριζομένας ἀγγελίας ἀπλᾶς ἢ καλλιτεχνικᾶς, γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Ἐκάστον φύλλον, λεπτὰ 50.

Εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Κιόσκια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

ΛΗΘΗΣ ΔΑΚΡΥΑ

1

Κινήσαν τρία κύματα θολά
μέ τῶν ὕκεανῶν τὴν καταγίδα
καὶ τρέχουν καὶ τὰ τρία ὀρμητικά
γιὰ ἑνὸς πνιγμένου ναύτου τὴν πατρίδα.

Καὶ φέρνει τοῦ πνιγμένου στεναγμὸ
τὸ πρῶτο, ἔς τὴν στεργιὰ νάντιλαλήση,
καὶ τὸ ἄλλο ἓνα φιλί του καρδιακὸ
ἔς τὴν ὄψη ὠμορφονιάς νὰ ἔψυχήση.

Καὶ τὸ ἄγριο, τὸ τρίτο, ποῦ βογκᾷ,
πηγαίνει γιὰ νάρπαξη ἀπ' τὰ κρογιάλι
τοῦ ναύτου τὴ μανούλα τὴ γλυκειά
καὶ νὰ τὴν πάη ἔς τοῦ γιουῦ τῆς τὴν ἀγκάλη.

2

Καιροὺς καὶ χρόνια ἓνα βιολί
μένει βουδὸ σὲ κώχη ἀραχνιασμένη
καὶ ποῦ καὶ ποῦ παραμιλεῖ
καὶ τὸν νεκρὸ τραγουδιστὴ προσμένει.

Καιροὺς καὶ χρόνια καρτερεῖ
λευκὴ ψυχὴ ἔς ἀρρωστημένο σῶμα
νὰ ἰδῇ τὸ φῶς, ποῦ λαχταρεῖ,
ἀγγελικὸ νὰ τὴν φιλήσῃ στόμα.

Ἄχ! εἶν' γραφτὸ καὶ τὸ βιολί
ἄλλο τραγοῦδι νὰ μὴν κελαιδήσῃ
καὶ ἡ ὠραία ψυχὴ σιωπηλὴ
ἔς τὴ σκοτεινὴ τῆς φυλακῆ νὰ σβύσῃ.

3

Ἐγυρε ὁ γέρος ὁ παπποῦς
ἔς ἀφράτο στῶμα νὰ πλαγιάσῃ,
χρόνια χρυσᾶ νὰ ὄνειρευθῇ,
νὰ ξαναειώσῃ, νὰ γελάσῃ.

Καὶ τὰ ξανθὰ ἐγγονάκια του
σιμά του ἀνάλαφρα πηγαίνουν
καὶ κόκκινα ροδόφυλλα
ἔς τὰ κάτασπρα μαλλιά του ραίνουν.

Καὶ τὸν θωροῦνε ἀνύποπτα
καὶ νὰ ἔυπνήσῃ καρτεροῦνε
ἔς τὸν πεθαμένο τοὺς παπποῦ
τὰ τραγουδάκια τοὺς νὰ εἰποῦνε.

4

Ἐύπνησε ἡ Πούλια τὰ πουλιά
τὴν χαραυγὴ νὰ χαιρετίσουν,
καὶ τὲς μυρόπνοες ψυχές
ἔς τὸ μέτωπο νὰ τὴν φιλήσουν.

Μὰ ἔς τὸ κρυφὸ ἀντιφέγγισμα
τὰ κρῖνα κλαῖνε ἀπ' τὴν καρδιά τους
καὶ ἡ φιλομήλα ἀνάλαφρα
θρηνεῖ θλιμμένη μέσ' ἔς τοὺς βάτους.

Γιατὶ ἔς τὸ δάσος τὸ ἀφεγγο,
πέρα ἔς τῶν ἰσκιῶν τὴν πατρίδα
νεράϊδες μελανόπεπλες
νεκρὴ κηδεύουν τὴν Ἐλπίδα.

I. II. Ἰωαννίδης

ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΗΡΩΣ

(Ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου).

ΗΤΟ εἴκοσι πέντε περίπου ἐτῶν, ξανθός, εὐλύγιστος, ῥωμαντικὸς πολὺ, λάτρης τῆς μουσικῆς, καλαμπουριστὴς καὶ ἀνοιχτὴ καρδιά· προσόντα, τὰ ὅποια τὸν εἶχον καταστήσει ἀγαπητὸν εἰς τὸν κύκλον τῶν συναδέλφων του καὶ εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ κυρ-Νικόλα, ὅπου ἐσύχναζον. Διὰ τὰ προσόντα του αὐτὰ καὶ τὰ ἡρωϊκά του κατορθώματα μετὰ τὰς ὠραίας τῆς γειτονιάς, τὰ ὅποια ὁ ἴδιος ἐξωγράφισε μετὰ τὰ ζωηρότερα χρώματα πρὸς τοὺς συναδέλφους του, οὗτοι τὸν εἶχον ἐπονομάσει Ἄρτανιάν τῆς παρέας (διότι ἦτο καὶ στρατιωτικὸς), τὸ δὲ βαπτιστικόν του ὄνομα ἦτο Σῶτος.

Μία βραδιά (εἶνε δέκα χρόνια τώρα) ὁ ἦρωας μας Ἄρτανιάν μετὰ τέσσαρας ἄλλους συναδέλφους του, ὑπαξιωματικοὺς τοῦ πυροβολικοῦ, εὕρισκετο εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ κυρ-Νικόλα, τὸν ὅποιον ἐκτιμοῦσαν ὅλοι, ὡς ἔλεγον. Ἀφοῦ δὲ ἔφαγον καλὰ καὶ γενναίως ἔθυσαν τῷ Βάχχῳ, ἤρχισαν διαφόρους συνομιλίαις, περιστρεφόμεναι εἰς τὰς ἐρωτικὰς τῶν ἐπιτυχίας. Ὁ Ἄρτανιάν εἶχεν ὑπερβῆ τοὺς ἄλλους εἰς τὰς διηγήσεις τῶν ἐρωτικῶν του ἄθλων, τοὺς ὅποιους ἤρθεσκετο νὰ ποικίλλῃ μετὰ δραματικὰς εἰκόνας, δίδων εἰς αὐτοὺς

μυθιστορηματικὴν χοροίαν, μετὰ ἀρκετὴν ὁδὸν παλλοχαρισμοῦ καὶ νὰ διαθεβαίῃ τὴν παρέαν, ὅτι μετὰ ὅλας τὰς νυκτερινὰς ἐφόδους του, οὐδέποτε ἐδοκίμασε φόβον. Οἱ λοιποὶ τὸν ἤκουον εὐχαρίστως διηγούμενον, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ πέρνου καὶ ὄρον δι' ὅσα τοῖς ἔλεγεν.

— Ἄμ' τί νομίζετε, σὰν τὸν κυρ-Νικόλα τὸν ταβερνιάρη εἶμαι ἐγὼ, ποῦ φοβᾶται τὴν νύχτα νὰ πάη μόνος στό σπίτι του;

Ἐγέλασαν ὅλοι μετὰ τὸν εἰς βάρος τοῦ κυρ-Νικόλα ἰσχυρὸν ἀστεϊσμόν καὶ μαζὺ μετὰ ὅλους ἐμειδίασαν καὶ ὁ κυρ-Νικόλας, ὅστις ἐν τούτοις συνέστελλε τὰς ὁρῆς καὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἐμελέτησε καὶ ἀπεφάσισε κατὰ τι.

— Θὰ ἰδοῦμε, ἀπήντησε ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας φοβᾶται.

— Πᾶμε, βρε ἀδερφε, κοντεύει ἡ ὥρα καὶ θὰ μᾶς δώσῃ ἀπᾶν ὁ ἐπιλοχίας, διέκοψεν ὁ κυρ Μίμης, ὁ ὅποιος ἐθεωρεῖτο ὡς ἀρχηγὸς τῆς παπαρέας, ἐνεκα τῆς σεβαστῆς γαστέρας του, ὁμοιζούσης πρὸς οἰνοβάρελον.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἔμεινε δὲ μόνος ἐκ τῆς παρέας ὁ Τρύφωνας διὰ νὰ πάρουν μετὰ τὸν κυρ-Νικόλα τὸν καφέ τους.

Τὸ σπίτι τοῦ Κάρρακα. Ὅπισθεν τοῦ στρατωνοῦ τῆς χωροφυλακῆς ὑπῆρχε τότε ἓνα πελώριον ἐρείπιον, σπῖτι μετὰ περασμένα μεγαλεῖα, τὸ ὅποιον πολλὰ εἶδε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς του, ὅχι δὲ ὀλιγώτερα κατὰ τὴν παρακμῆν του, σπῖτι διὰ τὸ ὅποιον τώρα πολλὰ ἐλέγοντο καὶ τὸ ὅποιον ἐθεωρεῖτο στοιχειωμένο, τὰ δὲ μικρὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς μετὰ φόβον καὶ φρίκην ἠτένιζον πρὸς αὐτό, διότι ἀπὸ ἐκεῖ ἐβγαίνε τὸ στοιχεῖο τοῦ παραμυθιοῦ ποῦ ἤκουσαν ἀπὸ τῆς γαργαλιάς των, σπῖτι τέλος, σεσθρωμένον, κατασκότεινον καὶ κατάμονον ὡς ἀφωρισμένον, ὁμοιάζον μετὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Οὐγκῶ περιγραφόμενον σπῖτι τοῦ Κάρρακα. Ἐν ἐκ τῶν δύο τριῶν κατοικησίων δωματίων τοῦ σπιτιοῦ τούτου, ἐνοικιασμένον ὑπὸ μπεκιάρηδων, ἐκράτει καὶ ὁ ἦρωας μας Ἄρτανιάν.

Ἦτο ἀσέλγητος καὶ σκοτεινὴ νύξ τοῦ Νοεμβρίου, ἡ ὥρα μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ συνοικία ὅλη ἐκοιμάτο καὶ βαθεῖα ἐπεκράτει σιγῆ, δὲν ἤκούετο δὲ τίποτε, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ πνέοντος ψυχροῦ ἀνέμου σαλευομένων ξηρῶν φύλλων τῶν δένδρων, καὶ τῶν ἀκανονίστων βηματίων τοῦ ἐπιστρέφοντος κατὰ τὴν ὥραν ταύτην Ἄρτανιάν, τρεκλιζόντος ὀλίγον ἐκ τῆς προηγούμενης οἰνοποσίας, ἀλλὰ κατορθώσαντος ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα χωρὶς νὰ συγκρουσθῇ πρὸς αὐτήν. Εἶτε ἐκ τοῦ κρότου τῶν σπιρουγιῶν του εἶτε ἐκ βόμβου τῶν ὠτων του, ἐκ τῆς κρασοκατανύξεως, εἶτε διότι ἐψιθύριζε τῆς ἐποχῆς τὸ τραγοῦδι «t' amero t' amero» δὲν ἤκουσε καθ' ἡν στιγμὴν ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα ὑπό-

πτους ψιθυρισμούς, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἦτο τὸ δωματίον του. Ἦνοιξε στὰ σκοτεινὰ τὴν θύραν—διότι εἶχε λησμονήσῃ νὰ πάρῃ σπῖρτα—ἔκαμεν ἐν βῆμα ζωηρὸν νὰ εἰσέλθῃ, ὅτε αἰσθάνεται δυνατὸν κτύπημα ἐπὶ τοῦ μετώπου διὰ σκληροῦ ὄργανου καὶ τὸ πρόσωπόν του ἤρχισε περιβεβόμενον διὰ ψυχροῦ . . . αἵματος.

Προφανῶς, δολοφόνου τοῦ εἶχον ἐπιτεθῆ ἐξ ἐνέδρας. Ὁ κίνδυνος ἦτο ἄμεσος καὶ ἔπρεπε νὰ ἀμυνθῇ ὅπως δῆποτε.

Ὁ ἀγὼν ἤρχισε. Ὁ ἦρωας μας ὠπισθοχώρησε δύο βήματα καὶ ἐξιφούληκεν ἀμέσως, ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐσπόγγισε τὸ πρόσωπόν του, παγωμένον πλέον ἀπὸ τὸ ρεῦσαν . . . αἷμα.

— Πίσω, ἄτιμοι, καὶ σᾶς ἔφαγα, εἶπε, καὶ κατέφερε βαρὺν σπαθισμόν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ τὸ ξίφος του ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ σκότος κρυπτομένου ἐχθροῦ, συνήντησε ἀντικείμενόν τι, τὸ ὅποιον ἐθρυμματίθη μετὰ πατάγῃ.

Ὁ κρότος οὗτος ἐθροῦθησε περισσότερο τὸν Ἄρτανιάν, βεβαιωθέντα πλέον, ὅτι οἱ δολοφόνου θὰ ἦσαν τὸ ὀλιγώτερον δύο καὶ εἶχον τοποθετηθῆ ἐκατέρωθεν τῆς θύρας διὰ νὰ τὸν πληξοῦν συγχρόνως, ἄμ' εἰσῆρχετο, καὶ ὅτι ἀναντιρρήτως ὁ πρῶτος σπαθισμὸς του συνήντησε τὴν χεῖρα τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ συνέτριψε κατὰ τοῦ ὁποίου θὰ τὸν ἐκτύπων. Αὐταὶ αἱ σκέψεις τοῦ ἐπέρασαν ἀκαριαίως καὶ ἤβησαν τὴν ἀγωνίαν του. Ἄλλ' ἡ ἰδέα ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν οἱ δολοφόνου νὰ κάμουν χρῆσιν πιστολίου, διότι θὰ τοὺς ἐπρόοιδε, τὸν ἐνεθάρρουν ὀλίγον καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα, ἐπὶ τοῦ ξίφους του καὶ μόνου βασιζόμενος.

— Ἐμπρός λοιπόν, ἄνδρικοι, δολοφόνου, πλησιάσατε, ἂν εἴθε ἄνδρες. Καὶ κατέφερε βαρεῖς σπαθισμοὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πλήττων πάντοτε τὸν . . . ἀέρα, διότι ὁ ἐχθρὸς ἀπῆντα διὰ βαθείας σιωπῆς!

— Τί λουφάζατε, μπρέ ἄτιμοι; τολμήσατε λοιπόν; Ὅλους θὰ σᾶς ξεκοιλιάσω.

Καὶ ἐξηκολούθει τοὺς σπαθισμοὺς περιστρέφων τὸ ξίφος μετὰ τοιαύτης ταχύτητος, τὴν ὅποιαν θὰ ἐζήλευον οἱ διασημότεροι ξιφιστάχοι. Ἄλλ' οἱ δολοφόνου ἐτήρουν ἐπίμονον σιγῆν, μὴ ἀπαντῶντες οὔτε εἰς τὰς λυσσαλέας προκλήσεις οὔτε εἰς τὰς ὕβρεις αὐτοῦ. Ἡ σιωπὴ αὕτη τὸν ἐφόβιζεν ἐτι μᾶλλον διότι, προφανῶς, κατὰ καταχθόνιον σχέδιον θὰ ἔλαβον.

— Τί ἐξαρῶσατε μπρέ, σὰν γάταις ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα; Περιμένετε νὰ ἐμβῶ διὰ νὰ σᾶς δώσω τὰ νῶτα; Πολὺ ἄσχημα τὸ σκεφτήκατε. Ἄν δὲν σᾶς πετσοκόψω ὅλους, ἐδῶ θὰ σᾶς κρατήσω ὡς τὸ πρῶτὸ γιὰ νὰ πιασθῆτε σὰν ποντικοὶ στὴν παγίδα σας.

Καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ ἐν φύλλον τῆς πόρτας, ἠμύνετο διὰ τῆς δεξιᾶς, σπαθίζων ἀδιακόπως . . . τὸ κενὸν πάντοτε. Ἦτο πράγ-

ματι δεινή ή θέσις του : να έμβη μέσα, ήτο ως να παραδίδοτο εις τόν θάνατον, διότι θά εκτυπάτο συγχρόνως υπό τών δολοφόνων, τοποθετημένων εις τό σκοτός, εκατέρωθεν τής θύρας. Να όπισθοχωρήση διά να κατέλθη τήν κλίμακα και ζητήση βοήθειαν, πάλιν θά έδιδε τά νώτα εις τόν έχθρόν, ό όποιος θά τόν έφόνευε και θά έφευγεν. Η φρονιμώτερα έπικένως σκέψις ήτο να κρατήση τήν θέσιν του και να άμυνθι δι' όλων τών δυνάμεών του μέχρις ότου παρουσιασθι βοήθειά τις. Καί έξηκολούθει ύβρίζων δυνατή τή φωνή, προκαλών, και σπαθίζων άδικόπως χωρίς να λαμβάνη άπάντησιν επί όλόκληρον σχεδόν ώραν.

— Τ' ειπε, βρε Σώτος ; τί τρέχει ; ήκούσθη όπισθεν του από μακράν φωνή τις γνωστή, έμψυχώσασα αυτόν.

— Δολοφόνοι ! βοήθεια, βρε αδελφούλη, και μ' έφαγαν οι άτιμοι.

— Κουράγιο κ' εφτάσαμε. Βάρ'τους αλύπητα ήκούσθησαν δύο, τώρα, φωναί φιλικαί.

— Άμ' τώρα δέν γλυτώνετε, θά σās γδάρω σάν κασίκια, ειπεν ό Σώτος, και, έντεινας τās δυνάμεις του, έξηκολούθησε τούς Δονκιχωτικούς σπαθισμούς του μετά θαυμασίας ταχύτητος.

* *

Μετά τина δευτερόλεπτα έπλησίασαν εις βοήθειαν του άγωνιζομένου οι δύο φίλοι, οι όποιοι ειχον έμψυχώσει αυτόν, ασθμαίνοντες.

— Ένα φως, βρε παιδιά και τό νού σας ! Είπε κρυμμένοι πίσω στήν πόρτα.

Οι έλθόντες δύο φίλοι ήναψαν ένα κερι, ένφ ό Σώτος άδιακόπως περιέστρεψε τό ζιφος. Μόλις τό δωμάτιον έφωτίσθη και παρετήρησαν, ότι ουδεις ύπήρχεν έν αυτώ, ό Άρτανιάν έπιπτεν έξηντηλμένος επί του δαπέδου... Συγχρόνως δέ ό Τρύφωνας και ό κυρ-Νικόλας — οι έλθόντες δύο φίλοι — έπεσαν και ουτοι κάτω από τά... γέλια !...

Μία χείρ έκρέματο διά σπάγκου άνωθεν τής θύρας : τό δάπεδον ήτο πλημμυρισμένο από τά κόκκαλα και τό... αίμα του άτυχοϋς θύματος. Τό άθών θύμα έκρεμάσθη προηγουμένως άνωθεν τής θύρας : εκτύπησεν άκουσίως του τόν Σώτον εις τό μέτωπον, όταν ουτος, παραπαίων, έπρόκειτο να εισέλθη εις τό δωμάτιον, και έθρυμματίσθη υπό του πρώτου σπαθισμού του Σώτου.

Τό άθών τουτο θύμα ήτο τό άτυχές... κανάτι ! ! !

Ό κυρ-Νικόλας ειχεν έκδικηθι.

Σ. Χρονόπουλος

Είς χήρος, τήν παραμονήν του δευτέρου γάμου του, συνιστά προς τά τέκνα του τήν μνηστήν του, میان ήλικιωμένην και άσχημον γυναίκα.

— Έλθα' εδω, παιδιά μου, και φιλήσατε τό χέρι τής κυρίας, λέγει προς αυτά : είναι ή νέα σας μαμά.

— Έγώ, λέγει ό μικρός Πίπης, δέν τήν εύρίσκω διάλου νέα !

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΜΑΡΩ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΟΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ειταν δυο άγκαρδιακά αδέρφια. Τό ένα τό έλεγαν Μάρω και τ' άλλο Γιάννο. Μεγαλύτερη ή Μάρω, μικρότερος ό Γιάννος. Είχε πεθάνει ή μάνα τους, κι' ό πατέρας τους πήρε δεύτερη γυναίκα, που ειταν όνομα και πρᾶμμα μητριά. "Όταν ειταν ό πατέρας τους μπροστά, έκαμε πώς τ' αγαπάει, άλλ' όταν έλειπε τά τυραννούσε με χίλιους δυο τρόπους, και για να τά τυρανιάη κατώρθωσε να ξενιτέψη τόν άνδρα της, λέγοντάς του, ότι όσοι πάν ταξείδι, φέρουν φλωριά και πλουτίζουν τά σπίτια τους, κι' ύστερα ζούν ζωή χαρισάμενη. Θέλοντας και μή, ό καημένος, αποφάσισε να ξενιτευθι, και τήν ώρα, που έφευγε και τήν αποχαιρετούσε τής ειπε :

— Να μᾶχης έγνοια τά παιδιά ! Στόν Θεό και στα χέρια σου, γυναίκα μου !

— Φύγε, άντρα μου εσύ, και σύρε στο καλό σου, και μή σε μέλη, κι' εγώ τά παιδιά θά τάχω σάν τά μάτια μου.

Έφυγε ό πατέρας τών παιδιών, και πάη μακρά, για να βρη τούς χρυσαφένιους κάμπους και τ' άργυρά βουνά να πλουτίσθι, ή δέ Μητριά έμεινε μοναχή της. Τότε άρχισε να τούς ψένη ψάρι στη γλώσσα. Τάβανε και κουβαλούσαν όλη μέρα νερό από τήν βρύση στο ποτάμι, κι' από τό ποτάμι στη βρύση, κι' αυτή κάθονταν στο παραθύρι με τό φίλο της, τό Δράκο, κ' αγνάντευε.

Τό βράδυ τά παιδιά ειταν τόσο πολύ κουρασμένα, που κοιμήθηκαν νηστικά, άλλά κι' αν δέν κοιμώνταν νηστικά, δε θά έτρωγαν άλλο από ψωμοκρόμμυδο και ψωμόσκερδο, ένφ αυτή ειχε άρνι ψημένο, κι' έτρωγε με τόν αγαπητικό της, τό Δράκο. Έκει που έτρωγαν οι δύο τους, τής λέγει ό Δράκος.

— Δε μου λες ; τί κρεάσι είν' αυτό ;

— « Άρνι ! » ειπε εκείνη.

— « Ούφ ! είναι άνοστα τ' άρνιά !... »

— « Πές μου, Δράκο μου, ποιδ είναι τό νοστιμώτερο κρεάσι, κι' εγώ θά σου έτοιμάσω άλλη φορά από εκείνο... »

— « Τό παιδιακίσι είναι τό νοστιμώτερο κρεάσι του κόσμου ! » ειπε ό Δράκος.

— « Δέν μου τώλεγεσ από πριν, ψυχίτσα μου. Άν σ' άρέση τό ανθρωπινό τό κρεάσι, σᾶχω δύο ανθρωπίνα άρνιά, που είναι τετράπαχα ! »

— « Που τάχεις ; » τής ειπε ό Δράκος, με χαρά.

— « Να ! τά δυο τά προγόγια μου ! » Του άπολογήθηκε αυτή, δείχνοντας τά δυο τά παιδιά, που κοιμώνταν.

— « Ω ! τότε, σφάζε τα αύριο, και τό βράδυ ξανάρχομαι ! » Τής ειπε ό Δράκος, ένφ του έτρεχαν τά σιάλια του, από τήν έπιθυμία, που ειχε για τ' ανθρωπίνο κρεάσι.

Και αφού έφαγε καλά-καλά ό Δράκος, έφυγε τ' άκριτα μεσάνυχτα. Άλλ' ή Μάρω ειχε ξυπνήσει από τήν πείνα, που τήν έδερνε κι' ήκουσε όλη τήν κουβέντα, και δέν εκλεισε καθόλου μάτι.

Η Μητριά, από τήν άλλη τή μεριά, αντί να κοιμηθι, κατέθηκε στο κατώγι, όπου ειταν ό τροχός, κι' άρχισε να τροχάη δυο μαχαίρια, που θάσφαζε τά παιδιά τό πρωί, κι' εκεί που τό τρόχαε, τραγούδαε σιγά-σιγά :

« Τρόχα-τρόχα, άκόνι μου,
Τρόχα τό μαχαίρι αυτό,
Για τής Μάρως τό λαιμό. »

« Τρόχα-τρόχα, άκόνι μου,
Τρόχα τό μαχαίρι αυτό,
Για του Γιάννου τό λαιμό. »

Ένφ ή Μητριά τροχούσε τό μαχαίρι ή Μάρω προσπαθούσε να ξυπνήση τό Γιάννο για να φύγουν.

— Εύπνα, αδερφούλη μου, Γιάννο ! Εύπνα να φύγουμε, καημένε, χαθήκαμε !

Ό Γιάννος άνοιξε τά μάτια του, κι' ή Μάρω του ματάειπε :

— Σήκου, αδερφούλη μου, Γιάννο, να φύγουμε, γιατί ή μητριά μας αποφάσισε να μās σφάζη και τά δυο, σάν άρνιά ! Σήκου, καημένε !

Ό Γιάννος, άκούοντας αυτά τά φοβερά λόγια, ταραχθήκε κι' ειπε στη Μάρω :

— Γιατί, αδερφούλα μου, Μάρω, θέλει να μās σφάζη ; Τι τής κάναμε ;

— Για να μās ψήση να μās φάη ό αγαπητικός της ό Δράκος. Άκου τί τραγούδι λέγει, άκονίζοντας τό φονικό μαχαίρι :

Η Μητριά τροχούσε ολοένα τό μαχαίρι στο κατώγι, και ψιλοτραγούδαε :

« Τρόχα-τρόχα, άκόνι μου,
Τρόχα τό μαχαίρι αυτό,
Για τής Μάρως τό λαιμό... »

« Τρόχα-τρόχα, άκόνι μου,
Τρόχα τό μαχαίρι αυτό,
Για του Γιάννου τό λαιμό. »

— Τ' άκουε, Γιάννο μου, αδερφούλη μου, τό τραγούδι αυτό ; Του ειπε ή Μάρω.

— Τ' άκούω, Μάρω μου, αδερφούλα μου ! Είπε ό Γιάννος, τρέμοντας.

— Να φύγουμε, Γιάννο μου !

— Να φύγουμε, Μάρω μου !

Κι' ένφ ή Μητριά άκόνιζε τά δυο τά μαχαίρια, για τό λαιμό του Γιάννου και τής Μάρως, σιγοτραγουδώντας, ή Μάρω κι' ό Γιάννος κατέβηκαν σιγά-σιγά τή μαρμαρένια τή σκάλα κι' έφυγαν ! Πάν, πάν, πάν... όλο κατά ήλιου, κι' ακόμα πάν !

Η Μάρω μπροστά κι' ό Γιάννος από πίσω. Δίψασε ό καημένος ό Γιάννος, λύσσαζε από τή δίψα και λέγει στη Μάρω :

— Μάρω μου, αδερφούλα μου, δίψασα !

— Σώπα, Γιάννο μου, και θά βρούμε μπροστά βρύση ή ποτάμι, να πιούμε να ξεδιψάσωμε !

Πάν, πάν, πάν... όλο κατά ήλιου, κι' ακόμα πάν, γιατί ή Μητριά έτρεχε από πίσω με τά μαχαίρια τροχισμένα, για να τά προφτάση, να τά σφάζη, και να τά μαγερέψη να τά φάη ό Δράκος της.

Ό Γιάννος λυσσιασμένος από τή δίψα, ξανάειπε στη Μάρω :

— Μάρω μου, αδερφούλα μου, λύσσαξα από τή δίψα ! Δε μπορώ να ύποφέρω.

— Σώπα, Γιάννο μου, αδερφούλη μου ! και θά βρούμε βρύση, ή ποτάμι, να πιούμε να ξεδιψάσωμε και να όροιστοούμε !

Πάν, πάν, πάν... όλο κατά ήλιου, κι' ακόμα πάν. Πουθενά νερό ! Κόλλησαν τά καημένα τ' αδέρφια για νερό. Ό Γιάννος δε μπορούσε να ύποφέρη πλιό, ή Μάρω όμως του έκαμε καρδιά, λέγοντας.

— Άκόμα λίγο, Γιάννο μου, αδερφούλη μου, και θά βρούμε βρύση ή ποτάμι να σβύσωμε τή δίψα μας, να όροισίωμε τά σηκώτια μας !

Πάν, πάν, πάν... όλο κατά ήλιου, κι' ακόμα πάν ! Άρχισαν να πατούν νότιο χώμα, ύστερα να βρίσκουν λάσπες, και στα τελευταία ν' άπαντούν όμπλές απ' όλα τά τετράποδα της γής, γεμάτες νερό. Ό Γιάννος ρίχνεται σε μιά όμπλή από βοίδι για να πιη, άλλά ή Μάρω τόν έπιασε.

— Άφσε με, Μάρω μου, αδερφούλα μου, να βρέξω τό στόμα μου, με λίγο νεράκι, γιατί κόλλησε ή γλώσσά μου !

— Μη, Γιάννο μου, πίνης από τήν όμπλή του βοιδιου, γιατί θά γείνης βοίδι ! Άπ' όποια όμπλή θά πιης, τέτοιο ζωο θά γείνης. Βάστα τήν καρδιά σου, όσο να βρούμε βρύση, ή ποτάμι !

Ό Γιάννος έπεσε απ' εκεί στήν όμπλή του αλόγου για να πιη, άλλά ή Μάρω τόν έπιασε κι' απ' εκεί, για να μη γένη άλογο. Έτσι ό Γιάννος, πέφτοντας από τή μιά όμπλή στήν άλλη δε μπορούσε να πιη, νερό, γιατί δέν τόν άφινε για να μη γένη ζωο, άλλά στα ύστερα τής ξεφυγε και μπόρεσε να πιη νερό στήν όμπλή του προβάτου, που ειταν μπροστά - μπροστά απ' όλα ! Πίνοντας, άμέσως, έγεινε κριάρι ! Και τί κριάρι ! Με άσχημένο κέρατο και με χρυσό μαλλί !

Άμα ειδη ή καημένη ή Μάρω τόν αδερφό της τό Γιάννο κριάρι, άρχισε να κλαίη και να μοίρεται :

— Άδελφούλη μου, Γιάννο μου ! Τι μου

ἐγείνες ἔτσι, ποῦ μου ἐγείνες; Τί νὰ γίνω ἐγὼ τώρα μονάχη στὸν κόσμῳ;

Ὁ καημένος ὁ Γιάννος τὴν κύταζε στὰ μάτια καὶ τῆς ἀπολογιῶνταν μ' ἕνα μακρὸ «μπε ε ε ε!»

Τὰ δάκρυα τῆς Μάρως πῆγαιναν σιουρνάρα, ποῦ ἔβλεπε τὸν ἀδερφό της σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση, ἀλλ' εἶταν ὅλα χαμένα πλιό. Εἶδε κι' ἀπόειδε, κίνησαν τὸ δρόμο, αὐτὴ μπροστά, κι' ὁ Γιάννος ἀπὸ πίσω, σὰ μανάρι. Ὑστερα ἀπὸ κάμποσο δρόμο ἀπάντησαν μιὰ καθάρια βρύση, κι' ἐκεῖ ἔσκυψαν κι' ἔπιαν νερὸ ὅσο ἤθελε ἡ καρδιά τους, ἀλλ' ἄρα-μάρια. Ὁ Γιάννος εἶταν γιὰ πάντα κριάρι! Ἐκεῖ στὴ βρύση ἔκατσαν νὰ ζαποστάσουν. Ἡ Μάρω δὲν εἶχε τί νὰ φάγη, ὁ Γιάννος ὅμως μπῆκε σ' ἕνα μυριοκούλουδὸς λειβάδι κι' ἔφαγε, ἔφαγε, ἔφαγε, ὡς ποῦ φούσκωσαν τὰ λαγγόνια του. Ὑστερα γύρισε στὴν καημένη τὴ Μάρω, ποῦ κάθονταν κοντὰ στὴ βρύση θλιμμένη, κι' ἔβαλε τὸ κεφάλι του στὴν ποδιά της, γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή περνοῦσαν κάτι διαβάτες, καὶ βλέποντας τὴ Μάρω μὲ τὸ κριάρι, εἶπαν:

— Πόσο μᾶς δίνεις, τσιούπρα μου, αὐτὸ τὸ κριάρι;

Ἀκούοντας ἡ Μάρω αὐτὸν τὸν λόγῳ, ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ μαύρα δάκρυα, κι' εἶπε στοὺς διαβάτες:

— Σῦρτε στὸ καλὸ διαβάτες! Δὲν τὸν πουλῶ ἐγὼ τὸν ἀδερφοῦλη μου, ποῦ τὸν ἔχω μοναχὸ κι' ἀκριβό!

Οἱ διαβάτες ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά γέλασαν, ἀκούοντας τὴ Μάρω νὰ λέγη, ὅτι ἔχει ἀδερφό τὸ κριάρι, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως τὴ λεημονήθηκαν καὶ τράβησαν τὸ δρόμο τους. Κίνησε τὸ δρόμο της κι' ἡ Μάρω μὲ τὸ κριάρι της, φεύγοντας πάντα κατὰ ἡλιού. Σὲ λίγο ὁ δρόμος τοὺς ἔφερε σ' ἕνα μεγάλο χωριό. «Ὁλος ὁ κόσμος, ἄντρες καὶ γυναῖκες εἶχαν τὸ μάτι στὸ κριάρι τῆς Μάρως. Ἐκεῖ ἡ Μάρω τράβησε σ' ἕνα σπίτι νὰ ζητήσῃ ψωμί.

— Θεὸς χωρέσει τὴ μάννα σας καὶ τὸν πατέρα σας... Δόστε μου λίγο ψωμάκι νὰ φάγω, ποῦ πεθαίνω τῆς πείνας!

Βῆκε ἡ νοικοκυρὰ μ' ἕνα κομμάτι ψωμί στὸ χέρι. Τὸ ἔδωκε τῆς Μάρως, καὶ ἅμα εἶδε τὸ κριάρι τῆς εἶπε:

— Γιατί, τσιούπρα μου, δὲν πουλᾶς αὐτὸ τὸ κριάρι, ποῦ ἔχει τὸ χρυσὸ μαλλί καὶ τ' ἀσημένιο κέρατο, νὰ γείνης πλούσια, παρὰ κάθισαι καὶ διακονεῖς;

— Δὲν τὸ πουλᾶω τὸ κριάρι μου, γιατί τῶχῳ ἀδερφό ἀγκαρδιακό. Μᾶς γέννησε μιὰ μάννα κι' ἕνας πατέρας!

— Ὡρα σου καλή, ἀφοῦ δὲν τὸ δίνεις. Τὸ καλὸ, ποῦ σοῦ θέλω εἶναι νὰ φύγῃς γλήγορα, πρὶν ἔρθῃ ὁ ἄντρας μου, ποῦ εἶναι πιστικός, καὶ σοῦ τὸ πάρῃ μὲ τὸ στανιό.

Ἐφυγε ἡ Μάρω μὲ τὸ χρυσόμαλλο κι' ἀσημοκέρατο κριάρι της, καὶ τράβησε πάλι δρόμο ὅλο κατὰ ἡλιού. Στὸ δρόμο ἀπάντησε κάτι

ἄγριους ἀνθρώπους μὲ μαχαίρες στὸ ζωνάρι. Εἶταν μεκελλάριδες. Τὸ μάτι τους διψοῦσε αἶμα. Βλέποντας τὸ κριάρι εἶπαν στὴ Μάρω:

— Πόσο μᾶς τὸ δίνεις αὐτὸ τὸ κριάρι;

— Δὲν τὸ πουλᾶω, γιατί τῶχῳ ἀδερφό ἀγκαρδιακό, ἀπὸ μιὰ μάννα, κι' ἀπὸ ἕναν πατέρα! εἶπε ἡ Μάρω.

— Χὰ χὰ χὰ χὰ! — Γέλασε ὁ ἕνας καὶ γέλασαν καὶ οἱ ἄλλοι ὕστερα. — Πῶς μπορεῖ, ὠρὴ ἀνόγη τσιούπρα, ὁ ἀνθρώπος νὰ ἔχη ἀδερφό ἕνα τετράποδο; Μὴ καὶ μᾶς περναῖς γιὰ κοροῖδα;

Ὁ Γιάννος τὰ καταλάβαινε ὅλα ὅσα ἔλεγαν αἱ μακελλάριδες, ἀλλὰ τί νάκανε;

Οἱ μακελλάριδες ἰδόντας τέτοιον κριάρι μὲ χρυσὰ μαλλιά, καὶ μ' ἀσημένια κέρατα, ποῦ δὲν εἶχαν ἰδεῖ ποτέ τους, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας τῆς Μάρως, τῆς τὸ πῆραν.

Σκουῖζει, δέρνεται ἡ Μάρω τοῦ κάκου! Τοὺς παρακαλεῖ, τοὺς φιλεῖ τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια, τίποτε! Ἡ καρδιά τους εἶταν πλιό σκληρὴ ἀπὸ τὴν πέτρα! Οἱ μακελλάριδες τραβοῦσαν μπροστά, κουφοὶ στὰ κλάματα καὶ γκαβοὶ στὰ δάκρυα τῆς Μάρως, ποῦ ἔτρεχε ἀπὸ πίσω τους.

Πᾶν, πᾶν, πᾶν, ἐκεῖνοι μπροστὰ μὲ τὸ πολῦτιμο κριάρι στὸν ὄμο, ποῦ φώναζε «μπε ε ε ε! μπε ε ε ε!» δηλαδή: «ἀλλοίμονο σ' ἐμένα! Πᾶν τὸ κεφαλάκι μου! Κλάψε με πατέρα μου». καὶ ἡ Μάρω ἀπὸ πίσω, κλαίοντας καὶ παρακαλῶντας, μὲ ξέπλεκα τὰ μαλλιά, ὅταν παρουσιάζεται ἕνας βασιλιάς, μὲ ὄλο του τὸ φουσατό, ποῦ γύριζε ἀπὸ τὸν πόλεμο νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος. Ὁ βασιλιάς ἔμαθε τί τρέχει καὶ εὐτύς πρόσταξε νὰ σκοτώσουν τοὺς μακελλάριδες, καὶ νὰ δοθῆ τὸ κριάρι στὴ Μάρω.

Ἔτσι γλύτωσε ὁ καημένος ὁ Γιάννος ἀπὸ τὸ λεπίδι.

Τότε ὁ Βασιλιάς πῆρε στὰ παλάτια του καὶ τὴ Μάρω καὶ τὸ Γιάννο. Τὴ Μάρω τὴν ἔβαλε σὲ χρυσὸν ὄντα καὶ τὸ Γιάννο σὲ πανώριο περιβόλι νὰ τρώγῃ ὅ, τι θέλει. Ἐκεῖ κι' ἡ Μάρω κι' ὁ Γιάννος εἶταν καλὰ κι' ὁ Βασιλιάς τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τοὺς καμάρονε, ἀλλὰ ἡ εὐτυχία τους δὲν βάσταζε πολὺ. Ἐνα βράδυ παρουσιάστηκε ἡ Μητριὰ μὲ τὸν ἀγαπητικό της τὸ Δράκο, γυρεύοντας τὰ δύο τ' ἀδέρφια. Ἄμα κατάλαβε τὸν ἐρχομὸ τους ἡ Μάρω, κατέβηκε στὸ περιβόλι, πῆρε τὸ Γιάννο καὶ δρόμο κατὰ ἡλιού.

Ἔτσι γλύτωσαν ἀκόμα μιὰ φορὰ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Μητριᾶς καὶ ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Δράκου τὰ πολῦπαθα τ' ἀδέρφια. Πᾶν, πᾶν, πᾶν, ... κι' ἀκόμα πᾶν, ὡς ποῦ ἤρραν ἕνα ποτάμι, ποῦ ἔπαιρνε νερὸ ἀπὸ τὴ μιὰ τὴ θάλασσα καὶ τὸ πῆγαινε στὴν ἄλλη. Ἀπὸ πίσω ἔρχονταν ἡ Μητριὰ μὲ τὸν Δράκο, τρεχάτοι. Πῶς νὰ γλυτώσουν; Τὸ ποτάμι μεγάλο καὶ βαθύ. Στὰ ὕστερνα ἀποφάσισε ὁ Γιάννος, ποῦ εἶχε τέσσερα ποδάρια, καὶ μπῆκε μέσα πρώτος. Στάθηκε ψηλὰ στὸ νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ κολυμπᾶ μιὰ χαρά. Πέρασε πέρα καὶ πέρα μιὰ φορὰ, γιὰ νὰ

βεβαιωθῆ, κι' ὕστερα γύρισε πάλι κοντὰ στὴ Μάρω καὶ μὲ τὰ «μπε ε ε ε» του τῆς ἔδωκε νὰ καταλάβῃ ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν πάρῃ στὴ ράχη του, καὶ νὰ τὴν βγάλῃ πέρα. Καβαλλικεῦει ἡ Μάρω στὴν κομποραχιά τοῦ Γιάννου, καὶ πῆγαιναν καλὰ, ἀλλὰ τὴ στιγμή, ποῦ ἔφτασαν, ὡς τὴ μέση φτάνει ἡ Μητριὰ μὲ τὸ Δράκο. Ὁ Δράκος ξεριζώσε ἕνα μεγάλο βράχο, ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ποῦ δὲ μποροῦσε νὰ προφτάσῃ τὰ καημένα, τ' ἀδέρφια, καὶ τὸν ἔριξε στὴ μέση στὸ ποτάμι γιὰ νὰ τὰ σκοτώσῃ. Ὁ βράχος δὲν τὰ πέτυχε τ' ἀδέρφια, ἀλλὰ πέφτοντας κοντὰ, σήκωσε ἕνα μεγάλο κύμα, ποῦ γκρέμησε τὴ Μάρω ψηλὰ ἀπὸ τὸ Γιάννο, καὶ τὴν ἔριξε στὸ ρέμα, κι' ἔτσι πάη κι' ἀκόμα πάη ἡ καημένη ἡ Μάρω! Πῆγε!

Ποῖός μπορεῖ τώρα νὰ μελογήσῃ τὴν ἀπελπισία, τὴ λύπη καὶ τὰ κλάματα τοῦ καημένου τοῦ Γιάννου, ποῦ ἔχασε τὴν τρισαγαπητὴ του τὴν ἀδερφή;

Τότε ὁ δυστυχισμένος ὁ Γιάννος, βλέποντας στὸν ὄχτο τοῦ ποταμοῦ τὴ Μητριὰ καὶ τὸ Δράκο, ποῦ ἔριχνε βράχους στὸν ποταμό, πετάχτηκε πέρα, τίναξε καλὰ τὸ μαλλί του, πῆρε δρόμο καὶ πάη, πάη, πάη, ὅσο ποῦ ἔφτασε στὸν ὄχτο, ποῦ βγαίνει ὁ ἥλιος τὸ πρωί. Ἐκεῖ τράβησε ἴσια στὴν αὐλὴ ἐνὸς βασιλιά. Ὁ Βασιλιάς, βλέποντας ἕνα τέτοιον κριάρι χρυσόμαλλο καὶ ἀσημοκέρατο, τὸ δέχτηκε μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά, καὶ τὸ ἔβαλε σ' ἕνα πανώριο περιβόλι, νὰ τρώγῃ ὅ, τι θέλει. Ἄλλὰ ὁ καημένος ὁ Γιάννος δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ κλαίῃ τὴν ἀγαπημένη του τὴν ἀδερφή, τὴ Μάρω, ποῦ τὴν κατάπιε τὸ κύμα, ὡσοῦ, ἀπὸ τὴν πολλή του τὴ λύπη καὶ τὴν πίκρα φόφησε ὁ καημένος ὁ Γιάννος! Τότε ὁ Βασιλιάς ἔγδαρε τ' ἀξέτιμητο τομάρι του μὲ τὸ χρυσὸ μαλλί καὶ τ' ἀσημένια κέρατα καὶ τῶριξε μέσα στὸ θησαυρὸ του, ὅπου εἶχε ἕνα λιοντάρι γιὰ φύλακα, νὰ μὴ τὰ κλέψῃ κανεὶς.

Χ. Χρηστοβαδίσλης

ΑΠ' ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ...

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἄλλαξες σκοπὸ, ποῦ ἔπαφες νὰ μ' ἀγαπᾶς, πουλί μου, ἔχεις ἀλλάξῃ χίλια δυὸ παπούτσι καὶ φορέματα. χίλιας ἀλήθειαις μοῦχεις πεῖ καὶ χίλια δυὸ φέμματα καὶ μόνον ἕνα πρᾶγμα, νὰ 'ς τὸ πῶ καὶ μόνον καρδιά δὲν ἄλλαξες, τρελλή μου.

Βγάλ' τῆς καρδιάς σου, φίλη μου, τὰ τωρινὰ φορέματα καὶ φέρεσέ της τὰ κοντὰ, τὰ πρώτα φουστανάκια γιὰ νὰ μοῦ πῆς πῶς μ' ἀγαπᾶς, ἄς εἶνε καὶ 'ς τὰ φέμματα, μὰ νὰ μὴν πίνω, ὁ δυστυχῆς, τόσα πολλὰ φαρμάκια.

Ὁ Θάνατος

ΘΥΜΟΥΜΑΙ

Θυμοῦμαι, δὲν τὸ λησμονῶ τὸ πρώτῳ σου φίλι, μ' εἶν' ἱερὸν ἐνθύμιον τοῦ πρώτου ἐρωτός μου, κι' ὅσον περναῖ ὁ καιρός, τόσον καὶ περὶ πολὺ ριζώνεται ἐντός μου!

Ἄν σὺ τὸ ἐλησμόνησες, ἐγὼ θὰ τὸ θυμοῦμαι μέχρι καὶ τῆς ὑστάτης μου πνοῆς, ὦ, ναὶ κι' ἀκόμα θὰ τὸ θυμοῦμαι καὶ ἐκεῖ, ἐκεῖ ποῦ θὰ κοιμοῦμαι 'ς τὸ κρῦο κάτω χῶμα!

Δὲν λησμονοῦνται εὐκολὰ τὰ πρώτα τὰ φιλιὰ μας, ἱερὰ 'ναὶ ἔσομολόγησις καρδιάς μὲ καρδιὰν ἄλλη κι' ἂν ξεχασθῆ ἀπ' τὰ χεῖλη μας, θυμᾶται ἡ καρδιά αὐτὴ ὡς ὅτου πάλλει! [μας.]

Ε. Α. Κορωνιάδης

«ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΗΡ»

Μιὰ νύχτα ἀνοιξιὰτικὴ τὸν οὐρανὸ κυττοῦσα μ' ἀγάπη ἀνεξήγητη, νομίζω πῶς ποθοῦσα Νὰ τοῦ μιλήσω μυστικά.

Ἐξαφνα, ἄστρο λαμπερὸ μὲ βία ξεκινάει τὸν θόλο τὸν οὐράνιο, ξεσχίζει καὶ πετάει καὶ χάνεται πέρα, μακρὰ.

Κι' ἀπὸ τ' ἀστέρι ποῦ λαμπερὸ τὸν οὐρανὸ ἐστόλιζε Δὲν ἔμεινε ἡ μιὰ γραμμὴ, ποῦ στὸν καθένα γνώριζε τὴ θέσι τᾶστρου τοῦ λαμπροῦ.

Τότε μ' ἕνα παράπονο ἐφώνηξ' ἀπὸ κάτω: «Ἔτσι κι' ἐδῶ κάθε χρυσὴ καὶ ποθητὴ ἐλπίδα σκορπιέται καὶ γι' ἀνάμνηση ἀφίνει μιὰ περσότερη στὸ μέτωπο... ρυτίδα!»

Νικόλαος Ι. Βάγνας

Η ΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τὸ νοιώθω ἀπὸ βαθειὰ πληγῆ τὸ ἄσμά σου ἀναβλύζει, εἶτε φοβάται, εἶτε πονεῖ, εἶτε γελᾷ ἢ ἐλπίζει. Τὸ νοιώθω ἀπὸ βαθειὰ πληγῆ, —κι' ἀπ' ὅλους ἐγὼ μόνον, Γιατί ἐπέρασα κι' ἐγὼ τὸν ἰδικὸ σου πόνο.

Μὲς στὴν ψυχὴ μου βρῖσκει ἡχώ τὸ ἄσμά σου καὶ λέει Σ' ἐμὲ τὴ δίψα τὴν τρανή, ποῦ τὴν καρδιά σου καίει Δὲν βοήθεις, πλάσμα εὐγενικό, ὅ,τι ζητᾶς μὲ λαῦρα, Πότε θαμπίζεις λίγο φῶς, πότε σκοτάδια μαῦρα.

Κι' ὅλο ζητᾶς, κι' ὅλο ρωτᾶς, κι' ὅλα σὲ πᾶν στὴν [πλάνη,

Καὶ δὲ σοῦ ἔδειξε κάνεις τῆς γνώσης τὸ βοτάνι, Κι' ὅλοι σοῦ εἶπαν φέμματα. Μὰ ἐγὼ ποῦ σ' ἀγαπάω Τὸ δρόμο τὸν ἀληθινὸ νὰ βοῆς σὲ ὀδηγᾶω.

— Πάρ' τὸν ἀνήφορον αὐτὸ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ μόνον, Νὰ βρῆς τὴ γνώση, ποῦ ποθεῖς μὲ τοῦ Σταυροῦ τὸν [πόνο.

Α.

ΑΚΟΥΣΙΑ ΑΠΑΘΑΝΑΤΙΣΙΣ ΗΡΩΩΣ

Πρόκειται περί ήρωος τῷ 1821. Ὁ ήρωος μας ἦν μελαγχροινός, με μεγάλους ζωηρούς ὀφθαλμούς. Ἄν καί ἐστερεῖτο τελείως μύστακος καί γενείου ἐν ηλικίᾳ, ἐν τούτοις ἦν ὡραίος, ἦν δὲ καί εὐθυτενής. Εἶχε τὸ βῆμά του σταθερὸν καί κρατοῦν. Ἦν πάντοτε χαρίεις, ἂν καί οὐδέποτε ἐγέλασεν.

Ἐφαίνετο πολὺ λογικός εἰς τὴν δρασίν του, ἐνῶ ἦν φύσει τὸ ἐναντίον.

Τίς ὁ παράδοξος οὗτος;

Τὸ ὄνομά του, ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν τὸ ἐμάθομεν ἀκόμη.

Θὰ τὸν μάθετε ὅμως ἀκέραιον.

Ἡ ἱστορία δὲν ἐγράψε, δυστυχῶς, λεπτομερείας περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ήρωός μας, τῆς ηλικίας του, κλπ.

Ἐν τούτοις διὰ μόνου τοῦ παραστήματός του, ὅπερ, φαίνεται, ὅτι εἶχε μεγαλοπρεπές καί εὐγενές, εἰδείκνυε μόνος πολλὰς τὰς ἀρετὰς του.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὀλίγα περὶ αὐτοῦ, καί ταῦτα ἐξ ἀνάγκης, καί ἠδιαφόρησε πολὺ διὰ τὴν ἀπαθανάτισίν του· ἡ τύχη του ὅμως ἀπηθανάτισεν αὐτὸν ὑπερβαλλόντως, καί θὰ ἴδῃτε πῶς.

Ἐλαβε τὸ καλλίτερον μέρος, μέρος ταχύτητος καί ἀντοχῆς, ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος, ἂν καί εἶνε πιθανόν, ὅτι δὲν ἦτο Ἕλληνας, πιθανότερον δὲ μάλιστα εἶνε, ὅτι ἦτο Τούρκος.

Τούρκος δὲ ἐναντίον τῶν Τούρκων, καί χωρίς νὰ ἔχη ἔχθραν τινὰ ἐναντίον αὐτῶν, οὔτε ὑποχρέωσιν ἢ αἰσθημὰ τι ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων.

Τούρκος, ὄχι φιλέλληνας, οὔτε μισότουρκος. Ἐφαίνετο ἐκ τοῦ παραστήματός του, ὅτι ἦτο ἀπὸ ὑ ψ η λ ὶ ὶ γένος, καί ὑπερήφανος, καί ἐν τούτοις ἦν ὑπὸ αὐθέντην, αὐθέντην ὅμως ήρωα μεγάλου καί ἀρχιστρατήγον· ὡς δ' ἀμέσως ὑπὸ στρατηγόν, δύναται νὰ λέγεται ὑ π ο σ τ ρ ά τ η γ ο ς ὁ ήρωος μας.

Ἦν εὐγενής, ἂν καί οὐδένα ἐχαιρέτιζε ποτέ, εἰμὴ κανένα ὁμοίον του, καί δὲν ὠμίλει εἰς οὐδένα, οὐδὲ λέξιν ἐνεκα τῆς ἰδιοσυγκρασίας του.

Ἦτο λίαν φιλότιμος, ἂν καί ἦτο ὀφθαλμοφανῶς ἀναίσχυντος.

Ὁ αὐθέντης του ὠδήγει αὐτόν, καί αὐτὸς τὸν αὐθέντην του.

Ἐὰν ὁ αὐθέντης του δὲν εἶχε αὐτόν, ἴσως οὐδὲν ἦθελε κατορθώσῃ, ὅσα κατώρθωσεν.

Ἦτο καί πολὺ ψυχραίμος ὁ ήρωος μας εἰς τὰς περιβομβούσας σφαῖρας, καθότι ἐθεώρει αὐτὰς ὡς ἀ λ ο γ ὸ μ υ ι γ α ς.

Οὐδέποτε δὲ εἶχε δωροδοκηθῆ, παρ' οὐδενός. Εἰς τὰς μάχας ἐπίπτε καθ' ἓνα πῆχυν ἐνδοτέρω ἀπὸ τὸν αὐθέντην του, καί χωρίς νὰ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς μάχης, ἢ καί τοῦ πολέμου ὅλου, διότι καί ἐλευθέραν πατρίδα ἐὰν εἶχεν, εἰς αὐτόν ἦτο πεπρωμένον νὰ εἶνε παντοῦ καί παντοτε δούλος, ἀπὸ προγονικῶν του,

φαίνεται, ἐλαττωμάτων. Ἄτυχός εἰς τὴν ζωὴν, εὐτυχέστατος δὲ μετὰ θάνατον.

Διότι εἶχε μὲν ἐπὶ πολὺ μετὰ θάνατον λησμονηθῆ, ἀλλὰ, τέλος χωρὶς νὰ θέλουν, ἡ τύχη του μόνον τὸ ἠθέλησε, τοῦ ἑκαμν ἀνδριάντα περιφθιμον. Μετὰ τὸν ἀνδριάντα, ἀποκαλυπτήρια μετὰ πάσης ἐπισιμότητος, λαμπρότητος, πανηγυρικότητος καί ἄλλων ἐπισήμων ἐορτῶν· ταῦτα δὲ ἐννοεῖται, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ φέρεται παντοῦ ὑ π ο σ τ ρ ά τ η γ ο ς, καί νὰ ἀδεῖται πετῶν ἢ μᾶλλον ἴσταται τροχάζων, καί φέρων τὸν αὐθέντην του τὸν στρατάρχη, δι' οὗ καί μεθ' οὗ ἀπηθανάτισθη ἐν Ναυπλίῳ.

— Εἶνε ὁ ἵππος τοῦ Κελοκοτρώνη.

Ε. Σ. Σ.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας

ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἐπιθέσατε κύριε Ω., ὅτι διήλθετε χθὲς τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ φίλου σας. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθητε καί με ἄλλα πρόσωπα, καί τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, τὸ ἐσπέρας μεταβαίνετε εἰς τὸν σταθμόν, ὅλοι ὁμοῦ. Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας πλησιάζει· πάντες ὑπολογίζουσι, ὅτι μόλις ἔχουν καιρὸν νὰ φθάσουν εἰς τὸν σταθμόν καί ν' ἀναβῶσιν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

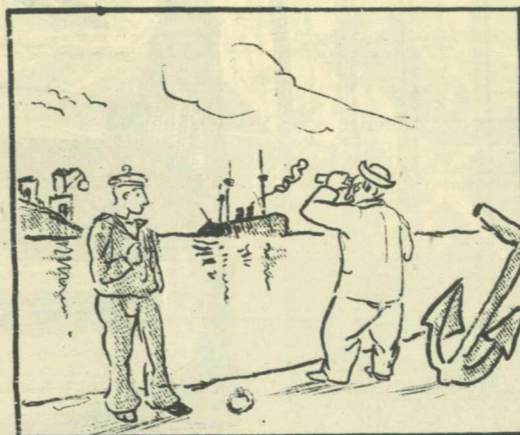
Ἐμεῖς, ὡς εὐκίνητοτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, προσφέρομε νὰ προτρέξῃτε καί ἀγοράσῃτε εἰσιτήρια δι' ὅλους.

Ἄναχωρεῖτε. Ἄλλὰ πρὸ τῆς θυρίδος εὐρίσκεσθε αἴφνης πρὸ διλήμματος: «Ποίας θέσεως εἰσιτήρια πρέπει νὰ πάρετε;»

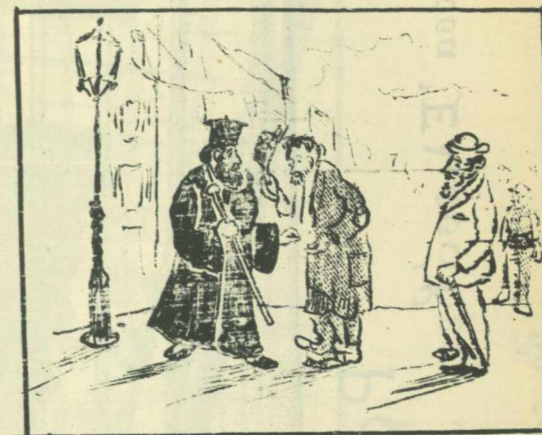
Τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια συνοδεύετε, ἐὰν ταξειδεύωσι συνήθως εἰς Πρώτην θέσιν, ἴσως δυσαρεστηθοῦν ἐὰν πάρετε δι' αὐτὰ Δευτέραν, καί τανάπαλιν, ἐὰν ταξειδεύωσιν εἰς Δευτέραν, θὰ στενοχωρηθῶσιν ἴσως, ἐὰν ἀναγκασθῶσι νὰ πληρῶσωσι Πρώτην θέσιν.

Ὁ χρόνος ἐπείγει, ὡς προείπομεν, καί πρέπει τάχιστα νὰ ληφθῇ μία ἀπόφασις.

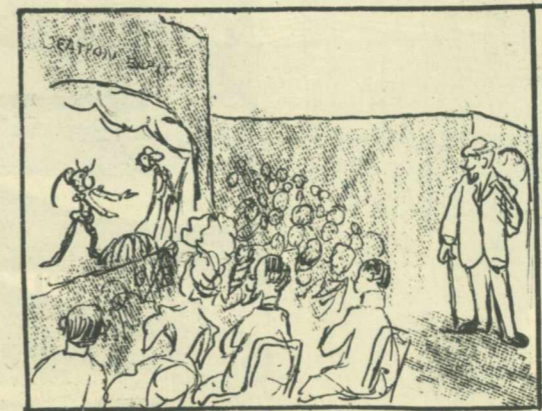
Ἀποτεινόμεθα πρὸς πάντας τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μουσείου» καί τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσωσι, δι' ὀλίγων λέξεων, τί θὰ ἑκαμνον ἂν ἦσαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Ω;

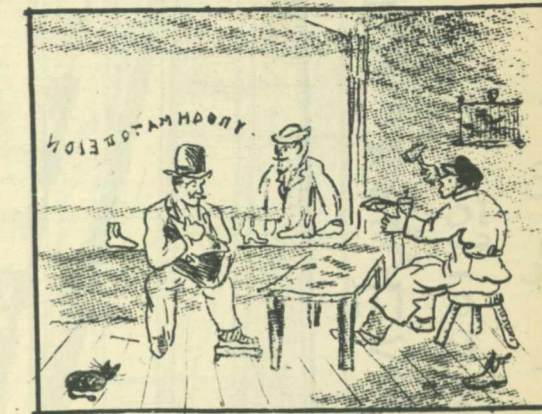
1. Μία φορὰ εἶδαν μαρὸ ἦσαν ἕνας ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ἐξέπληττεν. Εἶδεν ἓνα παλεμιωὶ μας τὸ ὁποῖον ἐξῆλθε τοῦ λιμένος χωρὶς νὰ προσαράξῃ. — Καί δὲν ἐξεπλάγη.

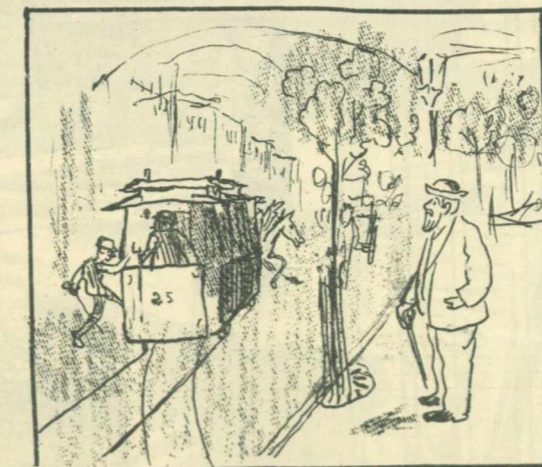
2. Εἶδεν ἓνα ἐπίσημο, δίδοντα ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. — Καί δὲν ἐξεπλάγη.

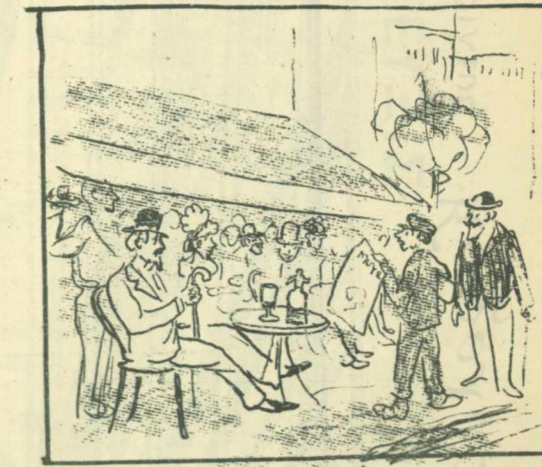
3. Εἰσῆλθεν εἰς ἓν θερινὸν θέατρον χωρὶς νὰ ἴδῃ μαρὸν ἀσυρῦλα. — Καί δὲν ἐξεπλάγη.

4. Εἶδεν ἓνα ὑπουργὸν τόσο πτωχόν, ὥστε νὰ τὸν τομίσῃ τιμὸν. — Καί δὲν ἐξεπλάγη.

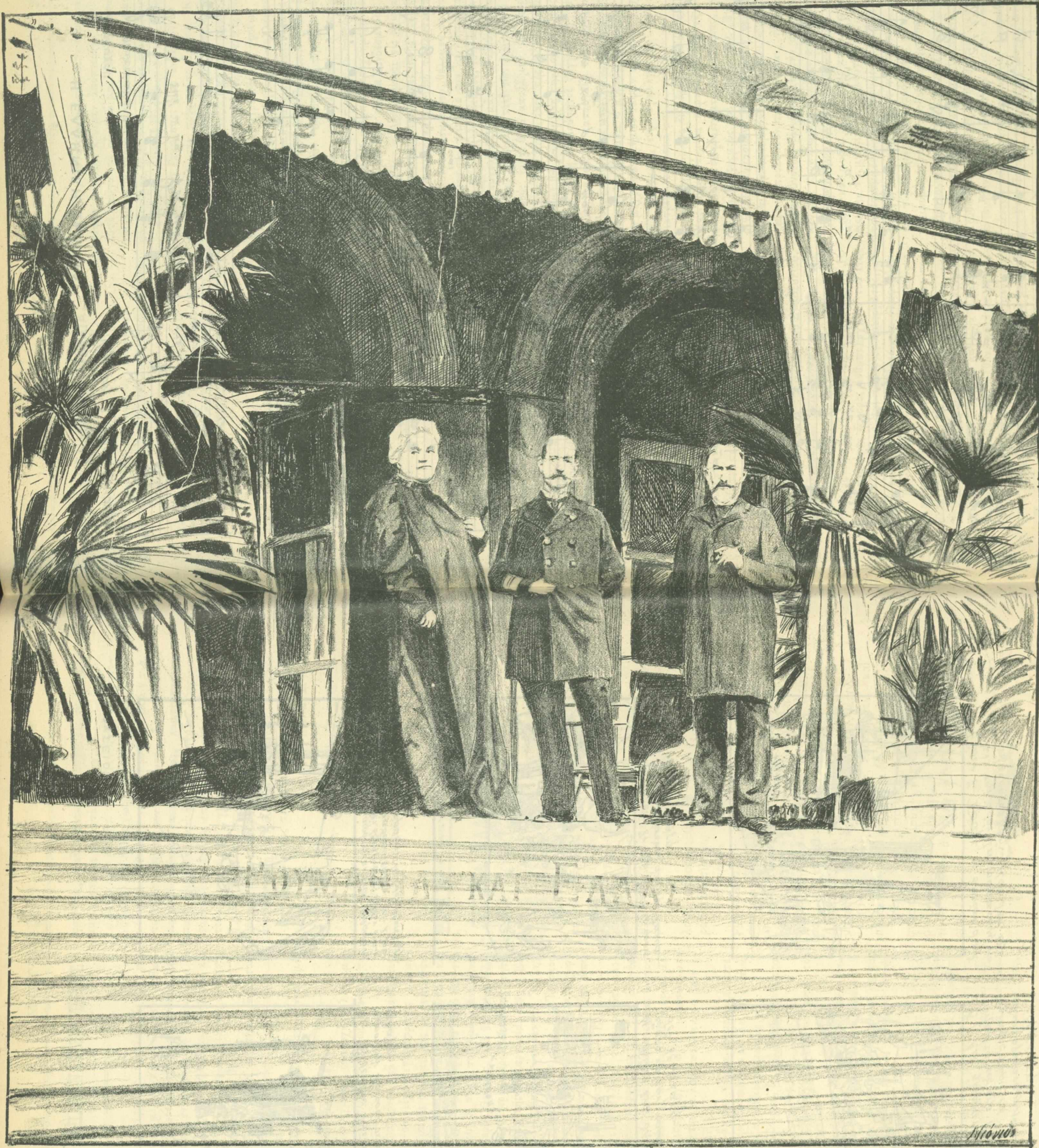
5. Εἶδεν ἓν Τράμ, τὸ ὁποῖον διήλθε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰπποκρατέους, χωρὶς νὰ ἐπιβραβεύσῃ. — Καί δὲν ἐξεπλάγη.

6. Ἄλλ' ἡμέραν τινα, ἕσπεσε 270 βήματα εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συναγματοῦ χωρὶς νὰ συναρτήσῃ, οὔτε ἓνα Συναγματοδότην! — Καί δὲν ἐξεπλάγη!

Η ΕΝ ΑΒΑΖΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὁ Βασιλεὺς Κάρολος
εἰς τὴν Ἑσθονίαν Ἀντζιολίνα.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Ποίησις Ἀχ. Παράσχου

Μουσική Σπύρου Καίσαρη

Μακροπαι

Tenori I II

Bassi I II

Συέ - πα σοε μάρ - ρα
 συέ - πα - σε

γα - λα - σο - μα - ρα
 κό - ρη
 μα - θώς ε - σου - πα -

σοε - μάρ
 και ιδ' - λα τα και δια' σου.

ρο - βο - λα χω - ραις
 και χω - ριά
 και θαλασσαις και

δ - ρη
 και βά - λε - τα μίε
 τήν πλατιά και

γα λα νή σου - ά σου
 και βά λε τα μίε

τήν πλα - τιά
 και γα - λα - νή σου - ά σου

D.C.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Ποίησις Ἀχ. Παράσχου.
Μουσική Σπύρου Καίσαρη, ἀρχιμουσικοῦ.

Α'.

Σκέπασε, μάνα, σκέπασε γαλανομάτα κόρη,
καθώς ἐσκέπασες ἡμᾶς καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ σου.
Ῥοῦλα χώραις καὶ χωριᾶ καὶ θάλασσαις καὶ ὄρη,
καὶ βῆλε τὰ μὲς τὴν πλατεῖα καὶ γαλανὴ σκιά σου... (δίς).

Β'.

Λυπήσου τόσα ὄρρανα ἀστέρια τ' οὐρανοῦ σου,
καὶ μὲ τὸν ἥλιο σκέπασε κ' ἐκεῖνα τοῦ σταυροῦ σου.
Τόσοι χειμῶνες σκοτεινοὶ ἐπέρασαν καὶ χρόνια,
τόσαις ὀλόμαυρες νυχτεῖς κ' ἀφώτιστες ἡμέρες... (δίς).

Γ'.

Τόσον καιρὸν ἐλυώσανε καταπραμένα χρόνια
κ' ἡ ὄρρανε σου σὲ ζητοῦν ἀκόμη θυγατέρες.
Μητρικά σ' αὐταῖς, μόνον σ' ἡμᾶς ἐφάνηκε μητέρα.
Ἐλα καὶ ὄω ἔλα καὶ ὄω, ἐλευθερίας ἀγέρα... (δίς).

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΕΠΕΛΘΟΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Ἐτέλεσεν ἐν τῷ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ Ναῶ τὴν 27 Μαΐου μνημόσυνον μεγαλοπρεπέστατον ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον πεσόντων ἐφεδρῶν ἀνθυπολοχαγῶν. Ἐπὶ καλλιτεχνικωτάτῳ ἱερῷ, ὑψουμένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ καταφόρτου ἐκ σημιῶν, φοινίκων καὶ δαφνῶν εἶχε τοποθετηθῆ ὁ δίσκος τῶν κολλύθων, λευκὸς καὶ ἀπέριτος, μὲ τὸ σῆμα τοῦ σώματος. Ἐπιμνημόσυνοις ἐπιτροπῇ ἀπαρτιζομένη ἐκ τῶν ἐφεδρῶν ἀνθυπολοχαγῶν κ. κ. Ἄλ. Παπαδοπούλου, Σπυρ. Παυλοπούλου, Γ. Α. Τζανετάκη καὶ Β. Καζάκου, φερόντων τὴν μεγάλην στολὴν τοῦ σώματός των ἐπέβλεπε τὰ τῆς τάξεως καὶ ἐτοποθετεῖ τοὺς κεκλημένους. Πρωτοστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου καὶ παρόντων πλείστων ἀξιωματικῶν μετὰ τοῦ κ. Φρουράρχου, τοῦ ὑποστρατήγου κ. Κ. Σμολένσκη, Χρ. Βουρνάζου, προέδρου τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ βουλευτοῦ κ. Γιαννικώστα καὶ πλήθους ἄλλου κόσμου ἐψάλη ἡ πένθιμος ἀκολουθία, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ὁ ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς κ. Γ. Α. Τζανετάκης ἐφεδρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ, δικηγόρος καὶ ἡμέτερος συνεργάτης, ἐντολῇ τοῦ «Συνδέσμου» ἐξεφώνησε γλαφυρότατον λόγον, συγκινήσαντα τοὺς παρισταμένους. Ἀρχόμενος δὲ τοῦ λόγου του προσεφώνησε τοὺς πεσόντας διὰ τῶν ἐξῆς:

«Νεκροὶ τιμημένοι, συνάδελφοι δαφνοστεφεῖς τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἡ φαντασία μας ἀφιπτάται εἰς τὸ παρελθόν, κατέχει με σφοδρὰ συγκινήσεις, διότι νῦν ἀναπολοῦμεν ὑπὲρ ποτε νωπὴν τοῦ τελευταίου ἀσπασμοῦ μας τὴν

ἀνάμνησιν, αἰσθανόμεθα ὑπὲρ ποτε ὀδυνηρὰν τῶν τάφων σας τὴν κρυερὰν ἀπόπνοϊαν. Καὶ ὅμως αὐτὰ ταῦτα τὰ ὀδυνηρὰ μας συναίσθηματα, αὐτὰ αὐταὶ αἱ συγκινητικαὶ ἀναπολήσεις μας, εἶται μᾶλλον μᾶς ἐμπνέουσιν καὶ μᾶς ἐνθαρρύνουσιν.

«Μᾶς ἐμπνέουσιν νὰ ἐξυψώμεν εἰς τὴν πρέπουσαν περιωπὴν τὸ ἔργον σας. Μᾶς ἐνθαρρύνουσιν νὰ μὴ ἀποστέρωμεν τὴν πρὸς τοῦτο δρασίν. Κ' ἐμψυχούμεθα ἀναμνησκόμενοι ὅτι ἐσπεύσατε προθύμως, στρατιῶται πεζοί, μὲ τὴν καρδίαν ἐνθουσιασμοῦ ἀνάπλεων, εἰς τῆς πατρίδος τὸ ἐγερσιθυμον σάλπισμα. Προετάξατε ἀπόβως εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ τὰ στήθη σας, παλλόμενα ὑπὸ πίστιν διακαοῦς φιλοπατρίας. Ἐποθήσατε ὑπὲρ πάντας δάφνην ἐπίζηλον ὠνευροπολήσατε ἐκ τῶν πρώτων ἀδελφῶν ὑποδούλων τὴν ἀπολύτρωσιν ἐδείχθητε μνήμονες ἀξιεπαινοὶ τῆς προγονικῆς ἱστορίας». Καὶ ἀναπτύσσων ἐν συντόμῳ κ' ἐν γλώσσῃ νευρώδει καὶ περιτετεχνημένῃ τὸν σκοπὸν τὸν πατριωτικὸν τοῦ «Συνδέσμου», κατέληξεν ὡς ἐξῆς: «Ἀποδύομενοι εἰς ἀγῶνα ἀκαθόδη, ἀπαύστως ἀτενίζοντες πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐγκαρτεροῦντες ὁσήμεραι ὑπὸ τὸ κράτος προσδοκίας μέλλοντος αἰσιωτέρου, θέλομεν προσπαθήσει νὰ φανῶμεν συνεπεῖς, μὲ τὸν νοῦν ἀπερισπάστως προσηλωμένον εἰς ἐν ἰδεῶδες, ἰδεῶδες πολυπόθητον καὶ εὐγενές. Δὲν μᾶς ἀποθαρρύνουσιν τὰ συντρίμματα. Δὲν μᾶς πτοεῖ τῶν ἐρειπίων ὁ καπνὸς ὁ ζοφερός, διότι θ' ἀναπολωμέν μὲ ὑπερήλωμεν συγκίνησιν τὸ ἔργον σας, τῆς δόξης σας ὁ φωτοστέφανος θὰ βαλσαμωθῇ τὴν ὀδύνην μας. Τῆς αἰγλῆς σας ἡ ἀτελεῦτητος φεγγαβολὴ δὲν θέλει παύσῃ διαρκῶς νὰ καταναγάζῃ τὰς ψυχὰς μας, νὰ δαδουχῇ τὸ πνευμά μας, νὰ κρατῆ τὴν καρδίαν μας, ἐνῶ τοῦ ἔαρος ὁ μυροβόλος ζέφυρος θὰ φέρῃ μέχρι τῶν ἐρήμων τάφων σας τῶν εὐχῶν μας τὴν ἀπήχησιν, ἐνῶ ἀγαλλιᾶσεως φρικίας θὰ διατρέχῃ τὰ ὀστᾶ σας...

Ἐθνατός σας δι' ἡμᾶς εἶνε ἀφετηρία ζωῆς νέας. Εἶνε θάνατος παραμυθῶν διὰ τῆς αἰγλῆς του. Θάνατος φρονιματίζων. Θάνατος μὴ προκαλῶν ὀλοφυρμούς καὶ δάκρυα ἀλλ' ἐγκαρτέρησιν καὶ θαυμασμόν. Εἶνε σημεῖον φωτεινὸν καὶ εὐελπὶ ἐν μέσῳ ὀριζόντων σκιερῶν. Σημεῖον γητεῦον, προκαλοῦν τὴν ἀμιλλαν, σκεδάζον τῆς ἀποθαρρύνσεως τὰ νέφη. Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν καθ' ἣν ταρασσῶ τὴν γαλήνην σας διὰ τῆς ἀσθενοῦς φωνῆς μου, μυρία δι' ἐμοῦ σᾶς εὐλογοῦσι χεῖλη καὶ μυρία ἀναπάσεις καρδιῶν συγχέονται εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς τελευταίας σας. Ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ ἐστεμμένου σας βωμοῦ, ὄν περικοσμοῦσι σύμβολα ἐθνικὰ καὶ φοινίκες καὶ δάφναι. Ἐδῶ, ὡς ἐπὶ τύμβου μεγαλοπρεποῦς, ἐφ' οὗ τὰ δοξασιμένα ὀνόματά σας ἀκτινοβολοῦν, θαμβοῦντα μὲ τὴν λαμπηδόνα των. Ἐδῶ, μὲ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν, τὰς ἱερὰς σκιάς σας ἱπταμένας παρακολουθῶν κ' ὑπὸ τῆς πτήσεώς των ἐμπνεόμενος, ἐν συγκινήσει καταθέτω τὴν βαρεῖαν ἐντολὴν καὶ πάντων τὴν εὐχὴν διερχομένων, ἀναφωνῶ:

Γενναῖοι τῆς πατρίδος πρόμαχοι, ἀναπαυθῆτε

ἐν εἰρήνῃ! τὸ αἶμά σας δὲν ἔρρευσεν εἰς μάτην. Ἡ εὐγενὴς θυσία σας θὰ χορηγηθῆ ὡς παράδειγμα. Ἡ δόξα σας θὰ εὐρῆ ζηλωτᾶς. Ἡ μνήμη σας θὰ μένη ἀνεπίληστος».

Συγχαίρομεν θερμῶς τοὺς ἐφεδρῶς ἀξιωματικούς, οἵτινες παρ' ὅλας τὰς ἐθνικὰς μας ἀπογορευσεις δὲν παύουν τοῦ νὰ τηρῶσιν ἀκοίμητον τὴν φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των.

Ὁ κ. Παρλαπίπας φωνεῖ τὸν ἀντίπαλόν του ἐν μονομαχίᾳ. Συγκεινημένος λέγει πρὸς τὸν ἕνα τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιπάλου του :

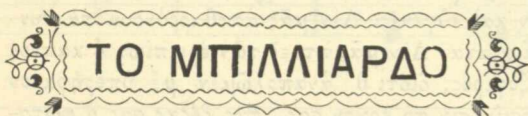
—Συγχαρήσατέ με, κύριε· ἂν ἐφόνευσα τὸν πελάτην σας, τοῦτο δὲν προῆλθεν ἐξ αἰτίας μου, ἀλλ' ἐκ τύχης· διότι, σὰς βεβαίῳ, πρώτην φοράν εἰς τὸν βίον μου ἐπίασα πιστόλι 'ς τὸ χέρι μου.

Ὁ Μάριος.—Τότε, κύριε, ἀφοῦ ἦσθε τόσο ἀδέξιος, δὲν ἔπρεπε νὰ μονομαχήσετε!

Μεταξὺ ἡθοποιῶν :

Ὁ Πρωτος.— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ συνάδελφός μας, ὁ Δέλτα;

Ὁ Δεύτερος.— Μοῦ φαίνεται πολὺ ἐγωιστής· νομίζει μερικαίως φορὰς πῶς παριστάνει σὰν ἐμεῖ!

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ

ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ἀνώτερα μαθήματα.

Τὸ Σερί.

Μέχρι τοῦδε περιορίσθημεν νὰ ὑποδείξωμεν τὰ συνηθέστερα τῶν κολπῶν, μόνον διὰ μίαν καραμπόλαν.

Ἀλλὰ δὲν δύναται τις νὰ ὀνομασθῆ καλὸς καραμπολιστής, ἐὰν ἀγνοῇ τὸ Σερί, (serie=σειράν), ἤτοι τὴν τέχνην νὰ φέρῃ τὰς σφαίρας εἰς θέσιν, ὥστε τὴν πρώτην καραμπόλαν ν' ἀκολουθῆ δευτέρα, τὴν δευτέραν τρίτη, ταύτην τετάρτην καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὑπάρχουν καραμπολισταί, οἵτινες δύνανται νὰ κάμνωσι καραμπόλας ἐπ' ἀπειρον καὶ νὰ παύωσι μόνον ὅταν βαρυνθῶσι πλέον νὰ παίζωσι. Τοῦτο κατορθοῦται μόνον διὰ τοῦ Σερί.

Διὰ νὰ ἔχη τις ὅμως πάντοτε Σερί, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀριστα τὰ Κλαυστὰ καὶ τοὺς Κουλέδες καὶ ὀλίγον Πικὲ ἢ Μασέ.

Τὸ κλαυστὸν ἐπιτυχάνει ὁ παίζων, ἂν κτυπᾷ τὴν σφαῖράν του εἰς τὰ 4) ὁ πρὸς τὸ κάτω μέρος.

Κρατεῖτε τὴν στέκκαν σας μακρύτερα ἢ

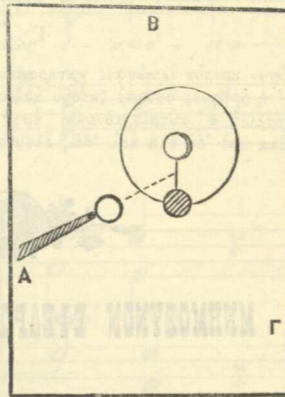
εἰς τὰ συνήθη κόλπα. Ἐκτείνετε τὸ τόξον σας, τούτέστι, ἐπαναφέρατε τὴν στέκκαν σας μέχρι τοῦ ἀντίχειρος τῆς ἀριστερᾶς χειρός· κάμετε τὴν κίνησιν ταύτην τρίς ἢ τετράκις. Σφίγξατε τὴν στέκκαν μόνον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ κτυπήσετε, καὶ κτυπήσατε μετὰ δύναμιν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον μεγάλην ἀναλόγως τοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον θέλετε νὰ πάρῃ ἡ σφαῖρά σας καὶ αἱ ἄλλαι δύο.

Μάθημα ΙΖ'

Σερί ἐπιτυγχανόμενον διὰ φυσικῆς στεκκίας.

(Σχῆμα 21). Διέλθετε ὅσον τὸ δυνατόν οἰγώτερα ἐκ τοῦ μέσου τῶν δύο ξένων σφαιρῶν. Μόλις νὰ εὑρετε *ρίνα* τὰς δύο ξένας σφαίρας καὶ θὰ ἔχετε Σερί, παίζοντες τὸ δεύτερον κόλπο Κλαυστόν, ἀπὸ τὴν λευκὴν (ἀρ. 3), ἢ ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰν (ἀρ. 2), ἀναλόγως τῆς θέσεως εἰς ἣν θὰ εὑρεθῆτε.

(Ἀνάλογον κόλπο, ἀλλ' εἰς διαφορετικὴν θέσιν βλέπε εἰς τὸ ἐν τῷ τέλει τοῦ συγγράμματος μάθημα ΚΘ').

(Σχῆμα 21ον)

ΜΥΣΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

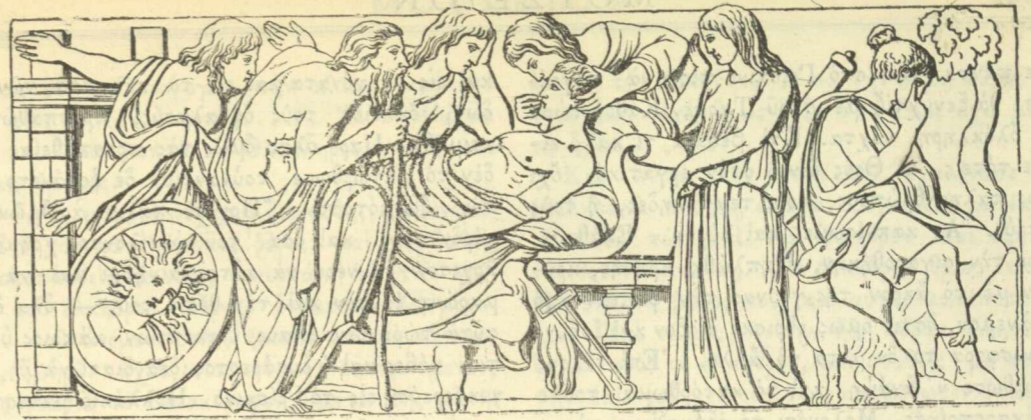
Τοῦ κάκου ἕνα χαμόγελο
στὰ χεῖλή σου γυρεύω,
κάποιο μυστήριον ἀξήγητο
'ς τὴν ὄψιν σου μαντεύω.

Νύφη ἐστολισθῆς γι' ἄλλον·
σὲ μένα ξένη πιά,
πιστὴ σαυτόν, τὰ λόγια του
φυλᾶς τὰ μυστικά.

Μιὰ γλῶσσα ξένη σ' ἔμαθε
ποῦ τὴν μιλοῦν τ' ἀστέρια,
ἔτσι κ' ἐκεῖνα, ἀμίλητα,
φωτίζουν τὰ αἰθέρια.

Ἄχ! πῶς ἐκεῖνη ἤθελα
νὰ ξέρω, κί' ὅταν κλαίω
στο μνημά σου, τὸν πόνο μου
νὰ νοιώθῃς, ποῦ θὰ λέω.

Βασίλειος Μεντσελίδης

ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Ἀξιώτου).

Διῶρθωσε καὶ διηυθέτησε, καθ' ὅλον τὸ ἐλκλήθρον, τὸ ἐναπομείναν ἄχυρον, τὸ ἐσώρρευσε πυκνότερον ὑπὸ τὸ πλευρόν του καὶ κρύψας τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν περιχειρίδων, ἐτοποθετήθη μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ ἐλκλήθρου, ὑπερασπίζοντας αὐτὸν κατὰ τοῦ ἀνέμου. Ὑπνον δὲν εἶχε. Ἐξηπλωμένος ἐσκέπτετο περὶ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἀντικειμένου, ὅπερ ἦτο ὁ μόνος σκοπός, ἡ ἐννοια, ἡ χαρὰ καὶ τὸ καύχημα τῆς ζωῆς του· περὶ τοῦ πόσον ἐκέρδησε καὶ δύναται νὰ κερδήσῃ ἀκόμη, πόσοι ἄλλοι, γνώριμοί του, ἀπέκτησαν καὶ ἔχουν σήμερον, πῶς δὲ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπέκτησαν καὶ ἀποκτοῦν χρήματα καὶ πῶς αὐτός, ὅπως ἐκεῖνοι, ἐμπορεῖ νὰ κερδήσῃ πολλὰ χρήματ' ἀκόμη.

Ἡ βελανιδὴς θὰ πᾶνε στ' ἀζόνια. Ἐκτός τὴν οἰκοδομήσιμη ξυλεία, ἄλλα ξύλα ὅλο θὰ εἶνε 30 σάξινες στὴν δεσπετίνα, ἐξέτιμα καθ' ἑαυτὸν τὸ γνωστὸν του ἀπὸ τὸ φθινόπωρον δάσος, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσῃ. «Ὅπως κ' ἂν εἶνε ὅμως, δέκα χιλιάδες δὲ ὄνω· ὀχτὼ χιλιάδες θὰ δώσω, καὶ ν' ἀφαιρεθοῦν χωρὶς ἄλλο τὰ ἄδενδρα μέρη. Ἀγοράζω τὸν γεωμέτρην μετὰ ἑκατὸ ἢ ἑκατὸν πενήντα καὶ μοῦ προσθέτει πέντε δεσπετίνες καθαρὸ κάμπο. Καὶ γιὰ ὀχτὼ χιλιάδες θὰ τὸ δώσω. Ἐὐθὺς 3000 στὸ χέρι, θὰ μαλακώσω, τί θὰ κάμῃ», ἐσκέπτετο, ψηλαφῶν μετὰ τὸν ἀκρόχειρα τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ χρηματοφυλάκιον. «Καὶ πῶς ἐχάσαμε τὸ δρόμο στὸ γύρισμα, περιέργο πρᾶγμα. Ἐδῶ πρέπει νὰ εἶνε τὸ δάσος καὶ ἡ σκοπιά. Σκυλιὰ θ' ἀκούονταν, μὰ δὲ γαυγίζον π' ἀνάθεμά τα, σὰν χρειάζονται». Ἦνοιξεν ὀλίγον τὸ περιλαίμιον διὰ ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ ἰδῇ εἰς τὸ σκότος ἐφαίνετο μόνον ἡ μαυρίζουσα κεφαλὴ τοῦ Καστανοῦ καὶ τὰ νῶτά του μετὰ τὴν κυματίζουσαν χονδρεθόνην· καὶ ἤκούετο ὁ αὐτὸς συριγμός τοῦ ἀνέμου, τὸ ἐπὶ τῶν ἀντιρρυμίων τῆς ἀνάγκης καὶ πλατάγισμα τοῦ χει-

ρομάκτρου, καὶ ὁ ἐπὶ τῶν φλοιδῶν πλευρῶν τοῦ ἐλκλήθρου κρότος τῆς πιπτοῦσης χιόνος. Ἐκαλύφθη ἐκ νέου. «Ποῖός τὸ ξερε, νὰ ξενοχτιζαμ' ἐκεῖ. Μὰ τὸ ἴδιο εἶνε, φθάνομε κί' αὔριο. Μόνον μιά μέρα χάνομε, μετὰ τὸν καιρὸ αὐτὸ καὶ οἱ ἄλλοι δὲ θὰ πᾶνε». Καὶ ἐνθυμήθη, ὅτι εἰς τὰς ἐννέα ἔχει νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν κρεωπώλην διὰ τὰ μουνουχάρια. «Ἦθελε νὰ ῥθῇ ὁ ἴδιος μὰ δὲ θὰ μ' εὐρῆ καὶ ἡ γυναῖκα μου δὲ θὰ ξέρῃ πόσα νὰ πάρῃ, εἶνε δὰ πολὺ ὀπίσω· δὲ ξέρεται νὰ φερθῇ ὅπως πρέπει», ἐξηκολούθει νὰ σκέπτεται, ἐνθυμούμενος πόσον ἀδέξια ἐφάρθη μετὰ τὸν ἀστυμόνον, ποῦ ἦταν χθὲς σπῖτι τοῦ χάριν τῆς ἐορτῆς. «Γυναῖκα, βλέπεις, τί εἶδε ποτέ της; Σὰν ζοῦσαν οἱ γέροι, τί ἦταν τὸ σπῖτι μας; Πράγματα μέτρια, ἕνας πλούσιος χωρικός· ἕνας μύλος, ξενοδοχεῖο, καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἐγὼ δὲ τί ἔκαμα σὲ 14 χρόνια; Ἐμπορικό, δύο καπηλειὰ, μύλους, γεννηματεμπορίο, δύο κτήματα στὸ νοῖκι, σπῖτι μετὰ ἀποθήκη σιδηροσκέπαστη, ἀνεπὸλει μετὰ ὑπερφήανια. «Ὅχι, ἐκεῖνα ποῦχα στὸν καιρὸ τοῦ πατέρα μου. Σήμερον ποῖός κάνει κρότο τριγύρω; Ὁ Μπρεχουνόφ».

«Καὶ γιατί ἔτσι; Γιατί ἔχω τὴ δουλιὰ στὸ νοῦ μου, προσπαθῶ, ὄχι σὰν ἄλλοι, τεμπέληδες ἢ ποῦ κάνουν ἀνεμοδουλιές. Ἐγὼ ἴμως νύχτες δὲν κοιμοῦμαι. Χιονίζει δὲ χιονίζει, ἐγὼ τρέχω. Καὶ δὲ ἡ δουλιὰ βέβαια γίνεται θαρροῦν· ἔτσι, μετὰ τὰ χωρατὰ κερδίζει ὁ κόσμος. Ὅχι, κύριε, κοπίασε, σπάσε τὸ κεφάλι σου. Θαρροῦν πῶς ἡ τύχη κάνει τὸν ἄνθρωπο. Νὰ οἱ Μυρόνωφ ἔχουν μιλλιοῦνια τώρα· γιατί; Ἐκοπίασαν καὶ ὁ Θεὸς ἔδωκε. Μόνον ὑγεία νὰ χαρίζῃ ὁ Θεός». Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι καὶ αὐτός θὰ ἠδύνατο νὰ γείνη ἑκατομμυριούχος ὡς ὁ Μυρόνωφ, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τὸ τίποτε, τόσο συνεκίνησε τὸν Βασίλη Ἀνδρέιτς, ὥστε ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκη νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ κάποιον. Δὲν εἶχεν ὅμως μετὰ ποῖον... Νὰ ἐφθάναν εἰς τὸ Γαριάτσκινο, θὰ συνωμίλει μετὰ τὸν κτηματίαν καὶ θὰ τοῦ ἔβαζε τὰ γυαλιὰ.

«Πῶς φυσᾷ ὅμως! Θὰ σωριάσῃ τόσο χιόνι ποῦ δὲ θὰ γλυτώσωμε τὸ πρῶτ', ἐσκέφθη, ἀκούων τὸ ρεῦμα τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἔπνεε εἰς τὸ ἐμπρόσθιον ἄκρον τοῦ ἐλκλήθρου, λιγύζων αὐτὸ καὶ μαστίζων μετὰ τὴν χιόνια τὸν ἐκ φιλύρας φλοῖόν του.

«Δὲν ἔπρεπε ν' ἀκούσω τὸν Νικήτα, ἐσκέφθη.» Ἐπρεπε νὰ προχωρήσωμε, κάπου θὰ βγαί-

ναμε πάντα. Καί στο Γρίσκινο πίσω να πηγαίναμε, θα ξενυχτίζαμε στού Ταράς. Κάθου τώρα εδῶ ὀλόκληρη νύχτα. Καί βέβαια τί καλό εἴχαμε τότε; Ὁ Θεός δίνει στόν ἐργατικό, ὄχι στούς παληανθρώπους, τοὺς τεμπέληδες, ἢ τοὺς κουτούς. Ἄς καπνίσουμε καί λίγο». Ἐκάθησε, ἐπῆρε τήν σιγαροθήκη, ἐξηπλώθη πρηγής, κρύπτων μέ τό ἄκρον τῆς γούνας τήν φωτιάν ἀπό τόν ἄνεμον, ὅστις ὅμως εὔρισκε δίοδον καί ἔσβυνε τὰ φῶσφορα τό ἐν μετὰ τό ἄλλο. Ἐπί τέλους κατώρθωσε ν' ἀνάψη καί τό κατόρθωμα τοῦτο τόν ἐχαροποίησε. Μολονότι τό ἐξήντησε τό σιγάρον μᾶλλον ὁ ἄνεμος ἢ αὐτός, οὐχ ἦττον, καί ἀπό τὰς ὀλίγας ἐκείνας τοῦ καπνοῦ εἰσπνοάς, διετέθη εὐθυμότερον πάλιν. Ἐπανέπεσε ὑπτις, ἐτυλίχθη καί ἤρξατο ἐκ νέου ἀναπολῶν καί ρεμβάζων καί τόν κατέλαθεν ὕπτιος. Ἄλλ' αἰφνης πᾶγματι κάτι τόν ἐσπρωξε καί τόν ἐξύπνησε. Τί νά ἦτο; Ὁ Καστανός, ἄραγε, νά ἔσυρε τό ὑπ' αὐτόν ἄχυρον, ἢ κάτι ἐντός του τόν ἐτάραζε, — τό πρᾶγμα εἶνε ὅτι ἐξύπνησε καί ἡ καρδιά του ἔπαλλε ταχύτατα καί τόσον σφοδρά, ὅπου τοῦ ἐφάνη ὅτι τό ἔλκηθρον ἐσειέτο ὑπ' αὐτόν. Ἦνοιζε τοὺς ὀφθαλμούς. Τίποτε δέν εἶχε μεταβληθῆ περί αὐτόν, μόνον ἐφαίνετο φωτεινότερα. «Χαράζει, διενόθη, γρήγορα, πρέπει, θά ζημερώση». Εὐθύς ὅμως ἐνθυμήθη ὅτι τό φῶς αὐτό ἦτο τῆς ἀνατειλάσης σελήνης. Ἡμιεγερθείς, παρετήρησε πρῶτον τόν ἵππον. Ὁ Καστανός ἴστατο πάντοτε μέ τὰ νῶτα πρὸς τόν ἄνεμον καί ἔτρεμεν ὅλος. Ἡ καταχιονισμένη χονδροθόνη ἐδιπλώθη ἐξ ἐνός μέρους, ἢ ἵππου-ρίς μετετοπίσθη πλαγίως καί ἡ χιονόφορτος κεφαλή μέ τήν ἀνεμιζομένην χαίτην καί τό προκόμιον, ἐφαίνοντο τώρα καθάρωτερα. Ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἐκυψεν ὀπίσω καί παρετήρησεν. Ὁ Νικήτας ἐκάθητο εἰς τήν αὐτήν θέσιν πάντοτε. Τό καναθόπανον ὅπου τόν ἐσκέπαζε καί τὰ πόδια του ἦσαν χωμένα στό χιόνι. «Νά μήν ξεπαγιάση ὁ ἄνθρωπος, μέ τὰ κουρέλια ποῦ φουρεῖ; θά χῆ νά δίνη κανένας καί λόγο. Ἐπειτα τό τρέξιμο τόν ἐκατακούρασε, εἶνε καί ἀδύνατος ἄνθρωπος, ἐσκέφθη ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς καί ἤθελσε νά πάρη ἀπό τόν ἵππον τήν χονδροθόνην καί νά σκεπάση τόν Νικήταν· μέ τό ψῦχος ὅμως πῶς νά σηκωθῆ, ἐφοβείτο δέ μήν παγῶση καί τό ἄλογο. «Καί γιατί νά τόν πάρω μαζή μου; Κ' ἐδῶ ἡ ἀνοησία της!» ἐσκέφθη ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς, ἀναπολῶν τήν ἀντιπαθῆ σύζυγον, καί πάλιν ἐξηπλώθη εἰς τήν προτέραν θέσιν εἰς τό ἔμπροσθεν τοῦ ἔλκηθρου. «Ἐτσι κι' ὁ θεός μου μιὰ φορά ἔμεινε ὅλη τῆ νύχτα στό χιόνια μέσα, εἶπεν ἐνθυμηθείς, καί τίποτα δέν ἔπαθε. Ναι, μά τόν Σειβαστιάν τόν ἐξέθαψαν, τοῦ ἦλθεν εὐθὺς εἰς τήν μνήμην ἄλλη περίστασις, «τόν βροῦξαν νεκρό, κοκκαλιασμένο, σάν παγωμένο σφαχτό».

«Ἄν ἔμεινα στό Γρίσκινο, δέ θά ταν τίποτα». καί περισφιγγθείς εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐκ τοῦ γουναρικοῦ θερμότης νά μή χάνεται μάταια, ἀλλά νά τόν θερμαίνῃ παντοῦ, καί εἰς τόν τράχηλον

καί εἰς τὰ γόνατα καί εἰς τὰ πέλματα τῶν ποδῶν, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, προσπαθῶν νά κοιμηθῆ. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς προσπαθείας του, δέν τό κατώρθωσε, τούναντιον δέ ἠσθάνετο ἑαυτόν ζωηρότατον. Ἦρχισε πάλιν ἀριθμῶν τὰ κέρδη του, καί ὅσα τοῦ ὀφείλοντο χρήματα, ἤρχισεν ἐκ νέου νά αὐτοεπαινεῖται καί νά καμαρώνῃ ἑαυτόν καί τήν θέσιν του, — ὅλα ὅμως αὐτά τώρα δέν ἔπαυε διακόπτων κάποιος ὑφέρπων φόβος καί ἡ δυσάρετος ἰδέα, διατί νά μή διανυκτερεύσῃ εἰς τό Γρίσκινο. Πολλάκις μετεστρέφετο, κατεκλίνετο προσπαθῶν νά εὕρῃ θέσιν ἀνεωτέραν καί μᾶλλον ὑπὴνεμον, δέν εὔρισκεν ὅμως ἄνεσιν πούποτε· καί ἠγείρετο ἐκ νέου, μετέβαλλε θέσιν, περιετύλισσε τοὺς πόδας, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καί ἠσύχαζε. Ἄλλὰ, ἢ οἱ πόδες του, στενοχωρημένοι ἐντός τῶν ὑψηλῶν πλωτῶν ὑποδημάτων του, ἤρχισαν νά πονοῦν, ἢ ἀπό κάπου ἠσθάνετο εἰσδύοντα τόν ἄνεμον, μετὰ μικράν ἀνάπαυσιν, ἐνθυμείτο πάλιν μέ δυσἀρεσκίαν πῶς τώρα θ' ἀνεπαύετο εἰς τήν θερμὴν καλύβην τοῦ Γρίσκινο, καί ἠγείρετο ἐκ νέου, ἐστρέφετο, περιεκαλύπτετο καί κατεκλίνετο.

Μίαν φοράν τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἀκούει μακρυνήν κρυγὴν πετεινοῦ. Ἐχάρη, ἀνέστρεψε τό περιλαίμιον τῆς μηλωτῆς του καί ἠκροάσθη συντόμως, ὅσον ὅμως καί ἂν ἐνέτεινε τήν ἀκοήν, ἄλλο δέν ἠκούετο, ἢ ὁ ἦχος τοῦ ἀνέμου, συρίζοντος εἰς τὰ ἀντιρρύμια, καί τῆς χιόνος μαστιζούσης τὰ φλοιώδη πλευρὰ τοῦ ἔλκηθρου.

Ὁ Νικήτας ὅπως ἐκάθησεν ἀφ' ἐσπέρας, οὕτως ἐξηκολούθει νά κάθηται ἀκίνητος, χωρὶς ν' ἀπαντᾷ κἂν πρὸς τόν Βασίλη Ἀνδρέιτς, καλέσαντα αὐτόν δις. «Αὐτόν λίγο τόν μέλει· κοιμᾶται, φαίνεται» ἐσκέπτετο μέ θυμὸν ῥίψας τό βλέμμα ὀπισθεν τοῦ ἔλκηθρου, ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο ὁ Νικήτας, χιονόφορτος, ὅλος.

Εἰκοσάκις οὕτως ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἠγείρετο καί κατεκλίνετο. Τοῦ ἐφάνη ὅτι δέν θά ἐτελείωνε ἡ νύξ αὐτή. «Τώρα θαρρῶ δέν θ' ἀργήσῃ νά ζημερώση» ἐσκέφθη ἄπαξ, ἐγειρόμενος καί παρατηρῶν ὀπισθέν του. «Ἄς κυττάζω καί τήν ὥρα. Μπορεῖ νά κρυώσω σάν ἀνοιχθῶ. Σάν ἰδῶ ὅμως πῶς κοντεύει τό πρωί, πάντα πιὸ εὐχάριστα θᾶνε. Θ' ἀρχίσουμε νά ζεύουμε». Κατὰ βάθος ἠσθάνετο ὅτι ἀπέχει πολὺ ἀκόμη ἡ αὐγή, ἀλλά τόν ἐκυρίευεν ἡ δειλία ἐπὶ μᾶλλον καί μᾶλλον καί ἤθελε συγχρόνως καί νά βεβαιωθῆ καί ν' ἀπατήσῃ ἑαυτόν. Μὲ προσοχὴν ἔλυσε τὰς πόρπας τοῦ κοντογουνίου του, καί βυθίσας τήν χεῖρα εἰς τόν κόλπον του, ἐπὶ πολὺ ἠρεύνησε ψηλαφῶν, ἕως οὗ ἔφθασε μέχρι τοῦ ἐσωκαρδίου. Μετὰ πολλὰς προσπαθείας ἐξήγαγε τό ἀπό ἄνθη ἐκ μίλτου ἀργυροῦν του ὠρολόγιον καί παρετήρησε χωρὶς φῶς ὅμως, τίποτε δέν διεκρίνετο. Ἐπανέπεσε πρηγής, ἀπαράλλακτα ὅπως ὅταν ἤθελε νά καπνίσῃ, εὕρηκε φῶσφορον καί προσεπάθει ν' ἀνάψη, τώρα ὅμως ἐφέρθη τακτικώτερα καί ψηλαφῆσας τό πυρεῖον, τό ἔχον τόν περισσύτερον φῶσφορον, τό ἦναψε μέ τήν πρώτην προστριβήν,

ὠθήσας δέ τοῦ ὠρολόγιου τήν πλάκα ὑπὸ τό φῶς, εἶδε καί δέν ἐπίστευε. . . Ἦσαν δώδεκα ἴναι καί δέκα λεπτά. Ὁλόκληρος ἡ νύξ ἦτο ἀκόμη ἐμπρός.

— Ἄχ, μακρὰ νύχτα! διενόθη, αἰσθανόμενος ὅτι τόν κατελάμβανε ῥίγος· καί κομβωθείς καί σκεπασθείς ἐκ νέου, συνεστάλη εἰς τήν γωνίαν τοῦ ἔλκηθρου. Αἰφνης ἐν μέσῳ τῆς μονοτονίου τοῦ ἀνέμου βοῆς, ἤκουσε καθαρά κάποιον νέον, ζωηρόν ἦχον, ἰσομέτρως ἐπιτεινόμενον, ὅστις φθάσας τό κατακόρυφον, μετὰ τῆς αὐτῆς ἰσομετρίας, ἤρξατο ἐξασθενῶν· χωρὶς τήν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ἦτο λύκος καί τόσον πλησίον μάλιστα, ὥστε διὰ τοῦ ἀέρος ἠκούετο καθαρά πῶς, συστρέφων τὰς σιαγόνας, παρήλασε τῆς φωνῆς του τοὺς ἦχους. Ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς ἐχαμήλωσε τό περιλαίμιον καί ἠκροάτο μέ προσοχήν. Καί ὁ Καστανός ἐπίσης ἐνέτεινε τήν ἀκοήν κινῶν τὰ ὦτα, ὅταν δέ ὁ λύκος ἐπέρανε τό ἄσμα του, μετετόπισεν τοὺς πόδας καί ἐφριμάσθη ὡσανεὶ προειδοποιῶν. Μετὰ ταῦτα ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς, ὄχι μόνον νά κοιμηθῆ, ἀλλ' οὔτε νά ἡσυχάσῃ ἠδυνήθη. Ὅσα καί ἂν προσεπάθει νά φέρῃ τόν νοῦν εἰς τοὺς λογαριασμούς, τὰς ὑποθέσεις, ἢ τὴν δόξαν, τὴν ἀξιοπρέπειαν καί τὰ πλοῦτη του, ὁ φόβος τόν ἐκυρίευεν ἐπὶ μᾶλλον καί μᾶλλον, καί μία μόνη σκέψις ἐκυριάρχει ὄλων τῶν ἄλλων καί συνεχέετο μ' αὐτάς, ἡ σκέψις, διατί δέν διενυκτέρευσε εἰς Γρίσκινο.

«Ἄς πάη στό καλό τό δάσος καί χωρὶς αὐτό δόξα τῷ Θεῷ, ἢ δουλιές δέ λείπουν. — Ἄχ! νά μήν ξενυχτίσω», ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. — Λένε πῶς οἱ μεθυσμένοι ξεπαγιάζουν» ἐσκέφθη — καί ἐγὼ ἔχω πιωμένο». — Καί ὑποχωρῶν εἰς τό αἰσθημά του, ἠσθάνετο ὅτι ἤρχιζε νά τρέμῃ, ἀγνοῶν καί αὐτός ἂν ἔτρεμεν ἀπὸ ψύχους ἢ ἀπὸ φόβου. Ἐδοκίμασε νά σκεπασθῆ καί νά πλαγιάσῃ, ὡς πρότερον, ἀλλά δέν τό κατώρθωσε. Τοῦ ἦτο ἀδύνατον νά μένη εἰς τήν αὐτήν θέσιν, ἤθελε νά σηκωθῆ καί νά κάμῃ, κάτι νά ἐπιχειρήσῃ πρὸς καταστολήν τοῦ φόβου ὅστις τόν ἐκυρίευε καί ἐναντίον τοῦ ὀπίου ἠσθάνετο ἑαυτόν ἀνίσχυρον. Ἐπῆρε πάλιν τήν σιγαροθήκη καί τὰ φῶσφορα· ἐξ' αὐτῶν ὅμως μόνον τρία ἐσώζοντο, τὰ χειρότερα. Καί τὰ τρία κατετριβήσαν χωρὶς ν' ἀνάψουν.

— Νά σέ πάρῃ ὁ διάβολος, καταραμένο, χάσου ἀπ' ἐδῶ! ἐξύβρισε, καί αὐτός μὴ γνωρίζων τίνα, κ' ἐπέταξε μακρὰν τό τσαλακωμένο σιγάρον. Ἦθελε νά πετάξῃ καί τήν φωσφοροθήκη, ἀλλ' ἀνέκοψε τήν κίνησιν τῆς χειρὸς καί τήν ἐκρυψεν εἰς τόν κόλπον του. Τόση ἀνησυχία τόν κατέλαβε, ὅπου δέν ἠδύνατο νά μένη εἰς τήν ἰδίαν θέσιν. Ἐξῆλθε τοῦ ἔλκηθρου, καί σταθείς μέ τὰ νῶτα πρὸς τόν ἄνεμον, ἤρχισε νά περιζῶνεται ἐκ νέου σφιγκτὰ καί χαμηλά.

«Τί νά κοίτωμαι νά προσμένω τόν θάνατον στό ἄλογο ἀπάνω καί μ' ἐμπρός» τῷ ἦλθεν εἰς τόν νοῦν αἰφνης. — Τό ἄλογο ἔττι δέν θά κουρασθῆ δι' αὐτόν καί ν' ἀποθάνῃ τό ἴδιο εἶνε, ἐσκέφθη

ἐννοῶν τόν Νικήταν. Τί νά τήν κάμῃ αὐτός τέτοια ζωή· ἐγὼ ὅμως δόξα σ' ὁ Θεός ἔχω μέ τί νά ζήσω. . . »

Καί λύσας τόν ἵππον τόν ἐχαλίνωσε καί ἤθελγε νά πηδῆσῃ ἐπάνω του, ἀλλά κατέπεσε. Ἐστάθη τότε ἐπὶ τοῦ ἔλκηθρου καί ἐζήτησε ἐκεῖθεν νά ἵππεύσῃ. Τό ἔλκηθρον ὅμως ἐκλωνίσθη ὑπὸ τό βάρος του, καί αὐτός κατέπεσε πάλιν. Ἐπί τέλους, τρίτην ἤδη φοράν ὠθήσε τόν ἵππον πρὸς τό ἔλκηθρον, καί σταθείς μέ προσοχήν ἐπὶ τοῦ χείλους του, κατώρθωσε ὅπως δῆποτε νά πέσῃ πρηγής, ἐγκρασίως, ἐπὶ τῶν νῶτων τοῦ ἵππου. Μείνας οὕτω, ἐσύρθη ἐμπρός ἄπαξ, δις, ἐπὶ τέλους διεσκέλισε τήν ράχιν τοῦ ἵππου καί ἐκάθησε στηρίζων τὰ πέλματα τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ χαμηλοῦ ἱμάντος τῆς ἵππουρίδος, ὡς ἐπὶ ἀναβολέως. Ἡ κίνησις τοῦ κλονισθέντος ἔλκηθρου ἀφύπνισε τόν Νικήταν ὅστις ὑπήγερθη καί ὡσάν καίτι νά εἶπε, ἐφάνη εἰς τόν Βασίλη Ἀνδρέιτς.

— Βέβαια ν' ἀκούῃ κανεὶς ἐσᾶς τοὺς ἀνόητους. Πῶς νά χαθῶ ἔτσι, χωρὶς λόγο; ἀνέκραξε, διευθετήσας δέ ὑπὸ τὰ γόνατα τὰ ἀνεμιζόμενα ἄκρα τῆς μηλωτῆς, ἔστρεψε τόν ἵππον καί τόν ἀπεμάκρυνε τοῦ ἔλκηθρου, διευθύνας αὐτόν ἐκεῖ ὅπου, ὡς ὑπόθετε, ὀφείλε νά εἶνε τό δάσος καί ἡ σκοπιά.

VII.

Ὁ Νικήτας, ἀφ' ἧς ὥρας, καλυφθείς μέ τό στυπόπανον, ἐκάθησεν ὀπισθεν τοῦ ἔλκηθρου, ἔμεινε ἀκίνητος. Ὅπως ὅλοι οἱ ζῶντες μέ τήν φύσιν καί γνωρίζοντες τήν ἀνάγκην, ἦτο ὀπομονητικός καί ἠδύνατο ἡσύχως νά περιμένῃ ὥρας, ἡμέρας μάλιστα ὀλοκλήρους ἀνευ παραχῆς ἢ ἐρεθισμοῦ τινος. Ἦκουσεν αὐτός, ὅτι τόν ἐκάλει ὁ κύριος, δέν ἀπήντησε δέ, διὰ νά μήν σαλεύσῃ ἐκ τῆς θέσεώς του. Ἡ ἰδέα ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὀφείλε ν' ἀποθάνῃ τήν νύκτα ἐκείνην, τοῦ ἐπῆλθε ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐτοποθετεῖτο ὀπισθεν τοῦ ἔλκηθρου. Ἄν καί ἦτο θερμὸς ἀκόμη ἀπὸ τό τέιον καί ἀπὸ τήν πολλήν, ἀνά τὰς χιόννας, κίνησιν, ἤξευρεν οὐχ ἦττον ὅτι ἡ θερμότης αὐτῆ δέν θά διήρκει πολὺ, νά θερμανθῆ δέ κινούμενος, δέν θά εἶχε πλέον δυνάμεις, καθὸ αἰσθανόμενος ἑαυτόν ὑπέρμετρα κουρασμένον καί εἰς τήν κατάστασιν τοῦ μὴ δυναμένου νά κινηθῆ πλέον ἵππου, ὅστις, διὰ νά ἐπαναλάβῃ τήν ἐργασίαν, ἔχει ἀνάγκην τροφῆς. Ἐκτὸς τούτου τό ἕνα του πόδι, εἰς τό τρυπημένον ὑπόδημα εἶχε παγῶση, ὥστε τό μέγαλον του δάκτυλον δέν τό ἠσθάνετο πλέον. Καί τό ὅλον σῶμα δέ καθίστατο βαθμηδὸν ψυχρότερον.

Ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀπέθνησκε τήν νύκτα ἐκείνην δέν τοῦ ἐφαίνετο τόσον πολὺ δυσάρετος, οὔτε τόσον πολὺ φοβερά. Καί δέν τοῦ ἐφαίνετο τόσον δυσάρετος, διὰ τόν λόγον, ὅτι ἡ ζωὴ του ὀλόκληρος δέν ἦτο διαρκῆς ἐορτή, τούναντιον δέ ἦτο ἀδιάκοπος δουλεία, ἣτις ἤρχισε νά τόν βαρύνῃ. Δέν ἦτο δέ τόσον φοβερά ἡ ἰδέα αὐτή, διότι, ἐκτὸς τῶν κυρίων ἐκείνων τοὺς ὀπίους

καθώς τὸν Βασίλη Ἀνδρέιτς, ἐδούλευεν ἐδῶ κάτω, ἠσθάνετο ἐαυτὸν ἐξαρτώμενον ἀπὸ τὸν πρῶτον κύριον, τὸν Κύριον Ἐκείνον, Ὅστις τὸν ἐστείλειν εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν, ἐγνώριζε δέ, ὅτι καὶ ἀποθνήσκων θὰ ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὁ κύριος οὗτος δὲν θέλει τὸν ἀδικήσῃ.

« Δυπᾶται κανεὶς νὰ ρίξῃ τὸ παλῆό, τὸ συνειθισμένο. Μὰ τί νὰ γείνη, καὶ στὸ νέο πρέπει νὰ συνειθίσῃ ».

« Ἀμαρτίες τοῦ ἤλθε κατὰ νοῦν, καὶ ἐνθυμήθη τὴν μέθην, εἰς ἣν παρεδίδοτο, τὰ σπαταληθέντα χρήματα, τὰς κατὰ τῆς γυναικός του προσβολὰς καὶ τὰς ὕβρεις του, τὴν μὴ συγασίν του εἰς τὸν ναόν, τῶν νηστειῶν τὴν κατάλυσιν καὶ πᾶν ἄλλο, διὰ τὸ ὅποιον τὸν ἤλεγχεν ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν ἐξομολόγησιν.

— Ἀμαρτίες, βέβαια. Μὰ νὰ ποῦμε πάλι, ἐγὼ μόνος μου φταίω; ὁ Θεὸς φαίνεται, μ' ἔκαμε τέτοιον. Ἀμαρτίες ἀλήθεια. Ποῦ θὰ πᾶς νὰ κρυφτῆς ; »

Οὕτως ἐσκέφθη περὶ τοῦ τί ἠδύνατο νὰ πάθῃ τὴν νύκτ' αὐτὴν καὶ λαθῶν τὴν ἀπόφασίν του, παρεδόθη εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀναμνήσεις, ἐκείνας, αἵτινες ἀθόρμητοι τοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν. Ἐνθυμῆτο τὸν ἐρχομὸν τῆς Μάρθας, τὸ μεθύσι τῶν ἐργατῶν καὶ τὰς ἰδικὰς του νηφαλιότητας, καὶ τὸ σημερινὸν ταξεῖδι, καὶ τὴν καλύβην τοῦ Ταράς καὶ τὰς περὶ διανομῆς συζητήσεις, καὶ περὶ τοῦ μικροῦ του καὶ περὶ τοῦ Καστανοῦ ὁ ὅποιος θὰ ζεσταθῆ τώρα ὑπὸ τὰ φάλαρα, καὶ περὶ τοῦ κυρίου, τοῦ ὁποίου τὰ κινήματα ἔκαμνον τὸ ἔλκηθρον νὰ τρίζῃ. « Κι' αὐτὸς ὁ καυμένος θὰ λυπᾶται τώρα πῶς βγήκε στὸ δρόμο », ἐσκέπτετο, « μὲ τέτοια ζωὴ, δὲ θέλει ν' ἀποθάνῃ βέβαια — γιὰ μᾶς δὲν πειράζει ». Καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις καὶ αἱ ἰδέαι συνεχέοντο, συμπλεκόμεναι εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν δὲ ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς, ἰππεύσας ἐκλόμισε τὸ ἔλκηθρον τὸ μέρος δὲ ὅπου ἐστήριζε τὰ νῶτά του ὁ Νικητάς, μετετοπίσθη ὀλόκληρον καὶ ὁ ἄζων τοῦ ἐκτύπησε τὴν ράχιν, ἐξύπνησε καὶ ἀναγκάσθη, ἀκουσίως του ν' ἀλλάξῃ θέσιν. Μετὰ κόπου τεντώνων τοὺς πόδας καὶ ἀποτινάσσων τὴν ἐπ' αὐτῶν χιόνα, ἠγέρθη, εὐθύς δὲ ψυχὸς ὀδυνηρὸν τοῦ διεπέρασε τὸ σῶμα. Ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἤθελε ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὴν ἄχρηστον τώρα διὰ τὸν ἵππον χονδροθόνην διὰ νὰ καλυφθῇ μ' αὐτὴν, καὶ τοῦ τὸ ἐφώναξε.

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

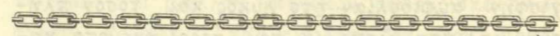
Οἱ ποντικοὶ ἀποστρέφονται τὴν ὁσμὴν τῆς μέντας. Διὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὰ πράγματα, τὰ ὅποια θέλετε νὰ προστατεύετε, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχετε παρ' αὐτὰ μίαν φιάλην μὲ μένταν. Δοκιμάσατε καὶ ἴδετε. Δὲν θὰ χάσετε τίποτε.

ΤΟ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ»

Ἐκδίδεται ἤδη **Εἰκοσασέλιδον**, αὐξηθεισῶν τῶν σελίδων αὐτοῦ κατὰ **Τέσσαρας**, τρίς τοῦ μηνὸς πρὸς τὸ παρόν, ἤτοι ἐκάστην 1ην, 11την, καὶ 21την, προσεχῶς δὲ θὰ ἐκδίδεται τετράκις.

Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς μένει ἡ αὐτή.

Ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου ὀρίζεται ἤδη εἰς λεπτά **30**.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 12 φύλλῳ Martiar (Ἀριθ. 6.)

Ἡ Ἑλλάς προωριεῖται νὰ ζῆσῃ καὶ θὰ ζῆσῃ

(Ρητὸν Χαριλάου Τρικοῦπη).

Ὅρθας ἀπαντήσεις ἀπέστειλαν οἱ ἐξῆς κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν :

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Λεων. Κ. Γεωργακόπουλος, Χρυσανθος δε Λαστικ, Σπ. Λαστιώτης, Ἰω. Παπαντωνάκος, Ἀθ. Σαμπράκος.

Ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν. — (Ἄρτης) Ἀ. Γαβρίλης, Ἰ. Χ. Ἐμπονιάκος. (Δραγαμάνιον) Γ. Σαντζ. (Καλαβρύτων) Ἀχιλ. Β. Λινάρδος, Θ. Ν. Παπαδέλος (Κύμης) Ἐπαμ. Π. Ἀντωνόπουλος.

Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. — (Καίρου) Θ. Ροῦντος. (Τεργέστης) Ν. Παπᾶς.

Τεθέντων ἀπάντων τῶν ὀνομάτων ἐν κληρωτῆδι ἐξήχθη πρῶτον τὸ τοῦ κ. Ν. Παπᾶ, ἐκ Τεργέστης, ὅστις καὶ ἐκέρδισε τὸ Ἀνάγλυφον.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Μὴ μεταχειρίζεσθε τοὺς πάσχοντας ὡς ὑ π ο κ ε ἰ μ ε ν α ἀπλῶς τῆς ἐπιστήμης. Πᾶς πτωχὸς εἰσέρχεται εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐπὶ τῷ ἁγίῳ καὶ ἱερῷ ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας. Χρεωστέετ' λοιπὸν νὰ τὸν περιβάλῃτε μετὰ στοργῆς καὶ μετὰ σεβασμοῦ. Διότι καὶ ἡ δυστυχία ἔχει μεγαλοπρέπειαν.

Εὐγένειος Σῆ.

Εἰς τοὺς ἀμαθεῖς διδάσκετε ὅσα πλεονέτερα δύνασθε. Ἡ κοινωνία εἶνε ἔνοχος, διότι δὲν χορηγεῖ τὴν παιδείαν δωρεάν. Εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὸ σκότος τὸ ὅποιον παράγει. Ὅταν μία ψυχὴ εἶνε πλήρης σκιάς, γεννᾶται ἐντὸς τῆς ἡ ἀμαρτία καὶ τότε ὁ ἔνοχος δὲν εἶνε ὁ ἀμαρτήσας, ἀλλ' ὁ ἀφήσας αὐτὸν ἐν τῇ σκιά.

Βίκτωρ Οὐγγώ.

Εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα νὰ γνωρίζῃ ἡ νεαρὰ νύμφη νὰ παραλαμβάνῃ ἕρια καὶ νὰ κἀμνη ὑφάσματα τῇ βοήθειᾳ τῶν θαλαμηπόλων τῆς. Προσέτι δὲ πρέπει νὰ εἶνε τελείως διδαγμένη τὴν μαγειρικὴν, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε μέγιστον παιδεῦμα διὰ γυναῖκα ἀλλὰ καὶ δι' ἄνδρα.

Ξενοφῶν.

Εἶνε φυσικὸν νὰ μὴ κρατῶνται τὰ δάκρυα. Ἄς λέγῃ ὅ,τι θέλει ἡ ἐντροπή. Ἡ Φύσις δὲν μεταβάλλει τὰς ἐξείς τῆς.

Σαίκασηρ.

Προτιμῶ τὴν ἐπιστήμην, μὲ πείθει, διότι δὲν δύναμαι ν' ἀγωνισθῶ κατ' αὐτῆς. Ἐν τῇ μελέτῃ τῶν συγγραφέων ὅταν εὐρίσκω τι ὠραῖον, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μοι τὸ εἶπουν, τὸ γνωρίζω. Αἱ ἐξηγήσεις μὲ στενοχωροῦσιν.

Ἰούλιος Κάλ.

Τὸ κάλλος εἶνε τὸ σεμνότερον καὶ τιμιώτατον καὶ θεϊώτατον τῶν ὄντων.

Ὅταν ὁ Στρησίβορος, ἀρχόμενος ὡδῆς τίνος, ἔγραψε βλασφημικοὺς στίχους κατὰ τῆς Ἑλένης τοῦ Μενελάου, ἠγέρθη ἀπὸ τὸ τραπέζι του τυφλός.

Τὸ κάλλος ἐγεννήθη ν' ἀρχῇ καὶ τῆς ἀνδρικῆς ῥώμης.

Ἰσοκράτης.

Ἀπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ εἶνε ἡ σύνεσις, πέρασ δὲ ἡ ἀνδρεία. Διὰ τῆς πρώτης δοκιμάζεται τί πρέπει νὰ γείνη, διὰ τῆς δευτέρας δὲ τὸ πρακτικὸν σώζεται.

Δημοσθένης.

Πᾶν πλῆθος καὶ πᾶς πλοῦτος ὑπέκει εἰς τὴν ἀρετὴν.

Πλάτων.

Τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν πᾶσα γῆ τάφος.

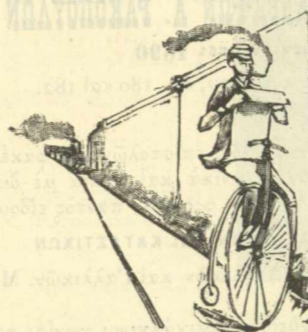
Περικλῆς.

Ἡ κολακεία εἶνε συγγενὴς μᾶλλον δὲ εἰπεῖν ἀδελφή τις τῆς διαβολῆς.

Λουκιανός.

Ἐπιστημονικαὶ-Φιλολογικαὶ-Καλλιτεχνικαὶ

— Ἐν συνεδριάσει αὐτοῦ, τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ἀθηναίων ἐψήφισε πίστωσιν πρὸς ἀγορὰν 5000 σωματίων, τοῦ ὠραίου πατριωτικοῦ διηγήματος τοῦ κ. Χρ. Χρηστοβασίλη « Ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιάς », τὸ ὅποιον ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων θὰ διανεμῇ τὰ πεντακισχίλια ταῦτα σώματα, δωρεὰν πρὸς τοὺς δημότας, πρὸς ἀναπτέρωσιν τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος.

— Ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιεύομεν τέσσαρα ποιήματα τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Ἰ. Π. Ἰωαννίδου, ἅτινα προλαβόντες ἀπεσπάσαμεν ἐκ τῆς προσεχῶς ἐκδοθησομένης ποιητικῆς συλλογῆς του, ὑπὸ τὸν τίτλον « Ἀθήνης δάκρυα ». Ἐκ τῶν σημερινῶν δημοσιευμένων δύναται τις νὰ λάβῃ ἰδέαν καὶ τῶν λοιπῶν ποιημάτων τοῦ κ. Ἰωαννί-

δου, τοῦ ἐπιζήλον κατέχοντος θέσιν ἐν τῇ συγχρόνῳ ῥομαντικῇ ποιήσει.

— Ὑπὸ τῶν ἐρασιτεχνῶν τοῦ Συλλόγου πρὸς παράστασιν ἀρχαίων δραμάτων μελετᾶται ἡ « Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις » τοῦ Εὐριπίδου, ἧς ἡ πρώτη παράστασις δεθήσεται τὸν Ὀκτώβριον. Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰφιγενείας παίζει ἡ Διὸς Δημήτρα Ἀποστόλου, τοῦ Ὁρέστου ὁ κ. Κυπαρίσης, τοῦ Πυλάδου ὁ κ. Μουστάκας, τοῦ Βουκόλου ὁ κ. Ζήνων καὶ τοῦ Θῶα ὁ κ. Μηλιάδης. Τοὺς διδάσκει ὁ κ. Μάρκος Σιγάλας.

— Ἐν Βουένος Ἀύρες τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας (Νότιος Ἀμερικῆ) ἐπροκηρύχθη διεθνὴς διαγωνισμὸς καλλιτεχνικῶν προγραμμάτων. Ἔργα γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 2)15 Αὐγούστου. Θὰ δεθῶσι δεκαπέντα βραβεῖα ὧν τὸ πρῶτον θὰ κερδίξῃ 10,000 φρ. χρυσᾶ, τὸ δεῦτερον 5000 τὸ τρίτον 2000 τὸ τέταρτον 1000 τὸ πέμπτον 750 τὸ ἕκτον, ἑβδομον καὶ ὄγδοον ἀνὰ 500 φράγκα, ἔτι δέ, ἀνὰ 250 φρ. τὰ ἑπτὰ ἀπόμεινα. Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον, πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ διαγωνισμοῦ.

— Εἰς τὸ θέατρον τῆς « Ὀμονοίας » ἐν διαστήματι 10 ἡμερῶν ἐπαίχθησαν 4 νέα ἔργα ὁ « Λαγός » κωμῳδία κατ' ἀρίστην μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγαθοκλέους Γ. Κωνσταντίδου, « Διὰ τῆς Ρομφαλας », δρᾶμα τοῦ Ρισπέν, τὸ « Ταξεῖδιον τοῦ κ. Περισῶν » κωμῳδία τοῦ Λαμπις καὶ οἱ « Παλλιᾶτσοι » κωμῳδία. Ἡ δεσποινὴς Μαρίκα Κοτοπούλη, κόρη τοῦ θιασάρχου προσιωνίζει ἐξέχον καλλιτεχνικὸν μέλλον. Ἐπιφιλασσόμεθα νὰ γράψωμεν εὐρύτερον περὶ τῆς μικρᾶς ταύτης καλλιτέχνιδος. Προετοιμάζεται « Ἡ Βασιλεία τῶν Γυναικῶν », κωμῳδία τοῦ κ. Ἰδου. Στρατηγησοῦλου.

— Εἰς τὸ θέατρον « Τσόχα ». Ὁ « Δικαστῆς » εἶναι ἀστείωτάτη φάρσα τοῦ Μπισῶν. Ὁ « Σέργιος Πανίνης » τοῦ Ὀνέ, ἐπαίχθη καλῶς, ἀλλὰ δὲν ἤρρεσεν ὡς δρᾶμα. Πολὺ ἤρρεσεν ἡ « Φερνάνδη »

— Εἰς τῆς « Νεαπόλεως » ἐπαίχθη « Ἡ Κόμισσα Ρωμάνη » δρᾶμα μὲ εὐφυέστατον διάλογον, μὲ ὠραίας σκηνάς, ἀλλὰ μὲ ὑπίθεσιν μὴ συνάδουσαν πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη, διδακτικωτάτην ὁμως. Ὑπεκρίθη θαυμασίως ἡ κυρία Εὐαγγελία Νίκα.

— Εἰς τὸ « Ἑλληνικὸν Μελόδραμα » δὲν κἀμνον τίποτε πρὸς τὸ παρόν. Ἡ πρώτη παράστασις τῆς « Κάρμεν » ἦτο μία « γενικὴ πρόβα » κατὰ τὴν ἔκφρασιν αὐτῶν τῶν ὑποκριτῶν. Διὰ τῆς προσλήψεως ἤδη τῆς κ. Ταντολίνη καὶ τοῦ κ. Βακαρέλη πρὸ πάντων, ἐλπίζεται νὰ ἀκούσωμεν κατὶ καλόν. Εἶθε !

Διὰφορα

— Αἱ ἐξετάσεις τῆς Ἀθηναϊκῆς Σχολῆς Ἐμπορίου καὶ Βιομηχανίας ἐγένοντο τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἀποδείξασαι, τὸ καρποφόρον τῆς διδασκαλίας τῶν ἐν αὐτῇ καθηγητῶν ὑπὸ τὴν δεξιὰν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θωμᾶ Σταύρου.

— Τῆς Κυπριακῆς ἐκθέσεως ἐκηρύχθη ἡ λη-

ξίς τὴν 3 'Ιουνίου, διὰ λόγου τοῦ προέδρου τοῦ ἐνταῦθα Πατριωτικοῦ Συλλόγου τῶν Κυπρίων κ. Γ. Σ. Φραγκοῦδη, δικηγόρου καὶ δημοσιογράφου, εἰς ὃν ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως.

— Βοηθὸς τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς τοῦ κ. Σπ. Μαγγίνα, ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ ἢ « Ἑλπίς » διωρίσθη ὁ Ἴατρος κ. Γ. Θ. Παναγάκος εἰς τῶν ἀριστα μορφωμένων ἐπιστημόνων.

Πέτρος.—Χωρὶς νὰ τὸ θέλεις, μοῦ ἔπαιξες ἓνα ἄσχημο παίγνιον.

Παῦλος.—Τί τρέχει;

Πέτρος.—Ὁ ταμίας, τὸν ὅποιον μοῦ ἐσύστησε, ἔφυγε χθὲς μὲ τὸ χρηματοκιβώτιόν μου.

Παῦλος.—Εἶναι δυνατόν; Καὶ ἐγὼ ποῦ τὸν ἐνόμιζα τόσον τίμιον. Ὅταν σοῦ τὸν ἐσύστησα, ἤμην βέβαιος, ὅτι ἦτο ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ἐζήτηεις...

Πέτρος.—Καὶ τὸν ὅποιον ζητῶ πιστεύσε με! Ἄν τὸν εὔρω!...

Συζυγικὸς διάλογος:

Ἡ Κυρία Βουλευτοῦ.—Ὅταν ἐψήφισες εἰς τὴν Βουλὴν τρεῖς ἑκατομμύρια διὰ τὴν Ἑταιρείαν τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου, δὲν εἰδίτασες διόλου, καὶ τώρα δυσκολεύεται νὰ μοῦ δώσῃς διακοσίαι δραχμὰς δι' ἐν φόρεμα.

Ὁ Κύριος Βουλευτής.—Φυσικά! τότε ἐπρόκειτο νὰ δαπανήσω τὸ χρέμα τοῦ φορολογουμένου λαοῦ σήμερον ὅμως πρόκειται περὶ τῶν ἰδικῶν μου χρημάτων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Π. Τρίκκαλα. -- Φύλλα ἀπεστάλησαν. Τὰ δύο πρῶτα θὰ λάβητε ἐντὸς 8, τὸ πολὺ, ἡμερῶν. Γίνεται ἀνατύπωσις αὐτῶν, διότι ἐκ κακοῦ ὑπολογισμοῦ, ἐξεδώσαμεν ὀλιγώτερα, κατ' ἀρχάς. Αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, παρακαλοῦμεν, δότε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δύο, οὓς εἴχετε τὴν εὐγενῆ προθυμίαν νὰ ἐγγράψητε.

Καν Ε. Δ. Κέρκυρα ν.—Ἀναμένομεν τὴν μετὰφρασιν, ἣν μᾶς ὑπεσχέθητε.

Πίπη, Ἀργεστόλιον.—Τὰ ὑποκοριστικὰ εἶναι βεβαίως κατὰ τὸ πλεῖστον χαϊδευτικά, ἀλλὰ πολλάκις εἶναι σκωπτικά, εἰς ἄλλας δὲ γλώσσας, διδουσιν ἀφορμὴν εἰς γέλωτας: Νιόνιο, αἴφνης, Ἰσπανιστί, εἶναι ὁ ἀδύνατος, ὁ ὀλιγόψυχος: Γιάννη ἀραβιστί=δηλαδὴ τὸ δὲ σύνθημα ὑποκοριστικόν τοῦ Νικολάου, εἶναι λέξις, ἣν οὐδεὶς αἰγύπτιος δύναται ν' ἀκούσῃ ἀνευρηθιάτως: Κωτσοῖταλιστί λέγουσι τὸ «κτύπημα διὰ τῶν κεράτων», Ἐλένω δὲ τὸν ἀπίνακα τῶν περιεχομένων, Βάσω, ἰσπανιστί τὸ «ἀγγεῖον». Θέλετε καὶ ἄλλα διὰ νὰ πεισθῆτε, ὅτι πρέπει νὰ καλῆτε ἕκαστον ὅπως τὸν ἐθάπτισεν ὁ ἀνάδοχος του; Κίκα (ἰταλ. chicca) εἶναι τὸ «κουφέτο», λίτσα (lizza) τὸ «ἵπποδρόμιον», Κούλα (Culla), τὸ «λίκνον» κλπ.

Γ. ΜΑΛΑΠΕΤΣΑ

ΣΧΟΛΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΟΥ ΚΑΙ ΚΙΘΑΡΑΣ

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀρ. 76.

Ἡ ΤΣΟΚΟΛΑΤΑ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

εἶναι ἡ ἀρίστη πασῶν

Ὁδὸς Αἰόλου (Ζαχαροπλαστεῖον Παυλίδου).

BIBΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

ΜΙΧ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

69 Ὁδὸς Σόλωνος 69

Δένονται βιβλία πολυτελείας, ἐπιστημονικὰ καὶ ἐργόχειρα.

Κατασκευάζονται λευκώματα καὶ ἐμπορικὰ βιβλία κατὰ παραγγελίαν.

Τιμαὶ λογικαὶ

Ὀρολόγια Ἀκριβῆ

Καὶ ὄχι ἀκριβὰ—Θὰ εὔρετε εἰς τὸ

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΘΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Παρθεραγωγείου ἀρ. 8 Δ

Ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΒΑΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

55, Ὁδὸς Σπυρίππου, ἀριθ. 55.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1890

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 180 καὶ 182.

Ἐκτυποῦνται: ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων, ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικὰ καὶ λοιπὰ μὲ διάφορα χρώματα. Χαράσσονται φραγίδες παντὸς εἶδους.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΦΑΚΕΛΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΙΚΩΝ

Ἀποθήκη σαπῶνων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν. Μελάνια ἀγγλικά.

Αἱ ἐξ Ἀγγλίας ἀφικθεῖσαι ὀρειγάλινοι γωνία καὶ προφυλακτῆρες, τῶν λογιστικῶν βιβλίων εἶνε ἡ μόνη Ἀμερικανικωτάτη ἐφεύρεσις, ἣτις κατώρθωσε νὰ τηρῆ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ βιβλία, πάντοτε καινουργῆ καὶ στερεώτατα, συνάμα δὲ προσδίδει εἰς αὐτὰ μεγαλοπρέπειαν, καὶ ὠραιότητα τὴν ὅσην οὐδεὶς δύναται νὰ φαντασθῆ, ἐκτὸς μόνον ὅταν τὴν ἴδῃ εἰς τὰ βιβλία του.

Ἐκτελοῦνται παραγγελίαι βιβλίων μὲ ἐπικεφαλίδας μετὰ γούστου καὶ στερεώτητος, ἀπαραμίλλου.

Πωλοῦνται τελειοτάτου συστήματος γραφομηχαναί.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣῃ ΚΑΙ ΤΡΙΠΟΛΕΙ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ—ΑΙΟΛΟΥ 180 ΚΑΙ 182

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 229

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ